HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2012 Cena $ 2.50 DECEMBER 2012

Kaple svatého Cyrila a Metoděje na Radhošti

Radhošť je hora v Moravskoslezských Beskydech, která se nachází na konci Pustevenského hřbetu 3 km jihozápadně od Trojanovic a 6 km severovýchodně od Rožnova pod Radhoštěm a má výšku 1129 metrů nad mořem. Podle pověsti měl na Radhošti od pradávna sídlo slovanský bůh Radegast - bůh slunce, války a vítězství. Staří slované k němu měli úctu a zdaleka sem přicházeli, aby mu přinášeli dary - dobytek, část úrody a zvěř, kterou ulovili. Koncem jara pak na Radhošti slavili letní slunovrat. O nocích se rozzářily vatry, lidé tančili a zpívali.

Podle legendy vrchol Radhoště navštívili věrozvěsti sv. Cyril a Metoděj při své misii na Velkou Moravu v 9. století. Nechali zbořit pohanskou modlu Radegasta a na jejím místě vztyčili dřevěný kříž. Tuto tradici však není možné historicky potvrdit. Věrohodné zprávy pocházejí až z počátku 18. století. V roce 1735 misionáři pobývající na Valašsku postavili na vrcholu Radhoště dřevěný kříž, ke kterému se pak čtyřikrát do roka vydávala procesí věřících. V roce 1805 se Rožnovský měšťan Michal Janík rozhodl na své náklady postavit na Radhošti kříž kamenný. O pár let později byl vysoký kamenný kříž zasažen bleskem, který jej poškodil. Po této události byl podstavec kříže zmenšen a díky daru 100 zlatých od hraběte Ludvíka ze Žerotína, byl kříž v roce 1808 opraven a opatřen pozlacenou sochou Krista a dnes stojí před vchodem do kaple.

V roce 1862 u příležitosti blížícího se milénia příchodu soluňských bratří na Moravu uspořádaly radnice měst Rožnova a Frenštátu na vrcholu Radhoště velkou národní slavnost, které se účastnilo okolo 15 000 poutníků. Při ní byla vyhlášena sbírka na postavení soch sv. Cyrila a Metoděje a vybralo se 120 zlatých. Nakonec však bylo rozhodnuto, že peníze budou použity na stavbu kaple.

Myšlenka postavit na Radhošti Cyrilometodějskou kapli se zrodila v roce 1885, který byl jubilejním rokem úmrtí sv. Metoděje. Návrh Hynka Fialky na postavení kaple byl chválen na Občanské besedě ve Frenštátě a členové besedy začali organizovat sbírky na Moravě i v Čechách. Roku 1888 daroval hrabě Kinský na stavbu kaple pozemek a stavební kámen. Pomocí sbírek mezi lety 1889 - 1895 se vybralo přes 12 tisíc zlatých, což to na vybudování kaple nestačilo. Malíř Adolf Liebscher namaloval při této příležitosti triptych - trojdílný obraz „Valašská Madona“, na němž je Panna Maria vyobrazena ve valašském kroji a ten vystavil na Národopisné výstavě v Praze. Autor pak prodal dílo v hodnotě 4 000 zlatých Výboru pro stavbu kaple za pouhých 800 zlatých, zbytek věnoval ve prospěch kaple. Samotný obraz však vynesl pro kapli mnohem více. Byl vystavován v Čechách i na Moravě a při tom byly pořádány sbírky, které vynesly dalších asi 7 a půl tisíce zlatých. Oraz byl později umístěn v kapli na Radhošti a v současné době je nahrazen kopií malíře Otakara Pavlovského. Když bylo celonárodními sbírkami získáno okolo 20 tisíc zlatých, mohlo se přistoupit ke stavbě kaple.

Projekt kaple navrhl kroměřížský architekt Skibiňský. Zpočátku měla podobu jednolodní kamenné stavby s bílou omítkou a kupolí v byzantském stylu, který připomíná původ patronů kaple sv. Cyrila a Metoděje z řecké Soluně. Přestože se kaple dnes řadí mezi dřevěné církevní stavby, základním materiálem nosných zdí je kámen. Podobu dřevěné kaple jí dává šindelové obložení z pozdější doby.

Po vysvěcení základního kamene 5. července 1896 se začalo na stavbě radhošťské kaple pracovat a byla vybudována v průběhu dvou let. Dokončenou kapli vysvětil 11. září 1898 olomoucký arcibiskup Theodor Kohn za přítomnosti přibližně čtyřiceti kněží. Slavnosti se dle dobových záznamů zúčastnilo kolem třiceti tisíc lidí z Moravy, Čech, Slezska i z Uher.

V presbytáři kaple stojí mramorový oltář se sochami sv. Cyrila a Metoděje, který zhotovil sochař František Neumann z Kroměříže. V roce 1904 byl v kapli po pravé straně postaven boční oltář pro obraz Liebscherovy Valašské Madony a naproti němu oltář s obrazem Piety. Barevné vitráže v osmi oknech zobrazují výjevy ze života sv. Cyrila a Metoděje, dále sv. Hedviku, sv. Ludmilu, sv. Václava a sv. Jana Nepomuckého. Touhu po sjednocení křesťanů západního a východního obřadu symbolizuje nápis nad vchodem do kaple „Milujte se, Slované, a sjednoťte se u víře, kterou zde hlásali svatí Cyril a Metoděj“.

V srpnu 1906 přijel na Radhošť nástupce arcibiskupa Kohna František Bauer, jenž se později podílel na zřízení silnice z Frenštátu na Pustevny, odkud se jde ke kapli již pěšky. V roce 1911 mu za to byla odhalena pamětní deska tak zvané „Knížecí cesty“. Nynější podobu dostala kaple při rozsáhlé rekonstrukci v letech 1924 -1926. Stavební úpravy řídil rožnovský stavitel František Bayer a podíleli se na nich tesaři pod vedením mistra Michala Fabiána ze Zubří. Kaple byla znovu omítnuta a obložena impregnovaným šindelem, kolem kaple byl vybudován dřevěný ochoz a v jejím průčelí byl postaven portál nad nímž byla vztyčena dvoustupňová jehlancová věž se zvonicí v řecko-uniatském stylu. Přestavba byla provedena z důvodu neustálého zatékání a nedostatečné údržby za první světové války. Vše řídil spolek Matice radhošťská, která se o kapli stará od jejího vysvěcení.

23. června 1928 kapli na Radhošti navštívil oficiálně prezident Tomáš Garrigue Masaryk, což připomíná bronzová deska ve vstupním vestibulu, obnovená v roce 2005.

5. července 1931 bylo u příležitosti velké pouti čítající okolo 30 000 poutníků z celé Československé republiky instalováno za kapli munumentální sousoší svatého Cyrila a Metoděje. Daroval je, spolu se sochou boha Radegasta umístěnou o něco dál na hřebeni hory, frenštátský rodák sochař Albín Polášek, který v té době žil a umělecky tvořil v Chicagu ve Spojených státech.

Roku 1951 byla Matice Radhošťská komunisty zrušena a její činnost obnovena až v roce 1994. V roce 1995 byla v kapli provedena nová elektroinstalace a roku 2003 byla ukončena kompletní rekonstrukce zvonice. Matice Radhošťská nechala také zhotovit nový obětní stůl z carrarského mramoru a nyní financuje rekonstrukci vitrážových oken. Celkové náklady na opravu kaple činily v letech 1995 - 2009 téměř pět miliónů korun.

Mše svaté se v kapli sv. Cyrila a Metoděje na Radhošti konají poslední sobotu v květnu v 11:00, dále na slavnost sv. Cyrila a Metoděje (5. července), v 9:00, 10:00, 11:00 a 14:00 a pak až do druhé soboty v září každou sobotu v 11:00 hodin. Během prázdnin od července do září je kaple otevřena denně od 9.00 do 14.00 hodin. V ostatních měsících je možné návštěvu kaple dohodnout u Matice Radhošťské nebo na Obecním úřadě v nedalekých Trojanovicích.

Foto na titulní straně:
Kaple sv. Cyrila a Metoděje na Radhošti, v detailu sousoší slovanských apoštolů od Albína Poláška

K Pražskému Jezulátku

Pane Ježíši, máme Tě před očima
jako dítě a věříme, že jsi Boží Syn,
jenž se stal člověkem
skrze Ducha Svatého
v lůně Panny Marie.

Podobně jako v Betlémě i my,
s Marií a Josefem, anděly a pastýři,
se ti klaníme a vyznáváme,
že jsi náš jediný Spasitel.

Stal ses chudým,
abychom zbohatli z Tvé chudoby:
dej, ať nikdy nezapomínáme
na chudé a na ty, kdo trpí.

Ochraňuj naše rodiny,
žehnej všem dětem celého světa
a dej, ať nám vždy vládne láska,
kterou jsi přinesl,
aby činila náš život šťastnějším.

Dopřej všem lidem, Ježíši,
aby porozuměli
poselství Božího narození,
aby pochopili, že jsi přišel darovat
celé lidské rodině
světlo, radost a pokoj.

Neboť Ty jsi Bůh a žiješ a kraluješ
s Bohem Otcem
v jednotě Ducha Svatého
po všechny věky věků. Amen

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI.,
kterou pronesl před soškou Milostného Pražského Jezulátka
v chrámu Panny Marie Vítězné v Praze dne 26. září 2009.

Vy, kdo jste milí
Srdci Jezulátka,
opětujte jeho lásku
a buďte vlídní a laskaví.
Buďte Ježíšovými přáteli
a s důvěrou se
k němu obracejte.
Modlete se za Svatého otce,
biskupy a kněze,
za sebe, své blízké
a za celý svět.

Vyprošuji Vám všem o Vánocích
i v celém příštím roce
ochranu Svatého Jezulátka,
jeho Neposkvrněné Matky
a svatého Josefa
a ze srdce Vám žehnám.

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle adventní - 23. prosince 2012

1. ČTENÍ - Mich 5, 1-4a

Čtení z knihy proroka Micheáše.

Toto praví Hospodin: „A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k synům Izraele. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem."

2. ČTENÍ - Zj 1, 5-8

Čtení z listu Židům.

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.'" Po prvních slovech: „dary ani oběti, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu" - a přece to všechno se obětuje podle Zákona - hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli." To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůlí" jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

EVANGELIUM - Lk 1, 39-45

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!"

Slavnost narození Páně
25. prosince 2012
Při půlnoční mši svaté

1. ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť ho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích." A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení."

Svátek Svaté Rodiny
30. prosince 2012

1. ČTENÍ - 1 Sam 1, 20-22.24-28

Čtení z první knihy Samuelovy.

Anna počala, a když uplynul čas, porodila syna, dala mu jméno Samuel a pravila: „Od Hospodina jsem si ho vyžádala." Muž Elkana a celá jeho rodina odešli, aby obětovali Hospodinu výroční oběť a splnili svůj slib. Ale Anna neodešla. Řekla totiž svému muži: „Přivedu chlapce, až ho odstavím, aby se ukázal před Hospodinem a zůstal tam navždy." Když odstavila Samuela, přivedla ho s sebou do Hospodinova domu v Silo, s tříletým býčkem, s jednou měřicí mouky a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a přivedli chlapce k Helimu. Anna řekla: „Prosím, můj pane, jako že jsi živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlila se k Hospodinu. Za tohoto chlapce jsem se modlila, a Hospodin vyslyšel mou žádost, jak jsem ho prosila. A proto také já ho odevzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ - je odevzdaný Hospodinu." I klaněli se tam Hospodinu.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2.21-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale

čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám to nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Lk 2, 41-52

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpozorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho rodiče uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Matky Boží, Panny Marie
1. ledna 2013

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a nalezli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Slavnost Zjevení Páně
6. ledna 2013

1. ČTENÍ - Iz 60, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vstaň, rozsviť se Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahaluje zemi a temnota národy, nad tebou však zazáří Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcerky. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zalije bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ - Ef 3, 2-3a. 5-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvícení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu'.“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.listopadu 2012

Politické události

Vláda hlasování o daňovém balíčku ustála, prosadila i církevní restituce

Ve středu 7. listopadu Poslanecká sněmovna hlasovala o tzv. daňovém balíku. Kdyby nebyl schválen, vláda by padla, spojila s ním totiž žádost o vyslovení důvěry. Po několikahodinové diskusi však konsolidační balíček, který zvyšuje obě sazby DPH o jedno procento, daně dědické, darovací a z převodu nemovitostí, Sněmovnou prošel. Od Nového roku se sníží také výdajové paušály živnostníkům a pracující důchodci přijdou o slevu na dani z příjmu fyzických osob. Podporu reformě vyslovili dva rebelující poslanci ODS Jan Florian a Tomáš Úlehla. Tři další - Petr Tluchoř, Fuchsa a Marek Šnajdr z ODS se vzdali poslaneckého mandátu. Poslanec Petr Fiala, který již před časem vystoupil z klubu ODS, se podle plánu hlasování zdržel. Pro balik hlasovali kromě koaličních poslanců například bývalí členové VV Josef Dobeš a Milan Šťovíček. Trojici rebelů nahradili v poslaneckých křeslech Pavel Bohatec, Miroslav Bernášek a Roman Pekárek. Ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09) nyní může předložit návrh rozpočtu, o jehož stažení Sněmovnu před týdnem požádal. Premiér Nečas bezprostředně po schválení konsolidačního balíčku na tiskové konferenci prohlásil, že hlasování „umožňuje sestavit rozpočet v parametrech, které budou respektovat deficit veřejných financí pod tři procenta HDP". Podle Kalouska bude rozpočet „na jednu stranu úsporný, na druhé straně bude obsahovat nezbytné prorůstové investice a podporu vědy a výzkumu". Návrh měl dodat ministr financí Sněmovně do 23. listopadu. Během středečního odpoledne pak Sněmovna přehlasovala prezidentská veta zákona o sociálně-právní ochraně dětí, který by mimo jiné měl snížit počet dětí v ústavech a podpořit pěstounskou péči, a prováděcího zákona k reformě penzí. Od ledna 2013 tak budou lidé mít šanci posílat 3 % ze svého sociálního pojištění na individuální účty vedené u penzijních společností. Opozice se však nechala slyšet, že jakmile bude u moci, důchodovou reformu zruší, což částečně ohrožuje její stabilitu. Navzdory opozici prošly v noci i církevní restituce, které dolní komoře vrátil Senát. Následně restituční zákon potvrdil i prezident republiky.

Nečas na kongresu ODS uhájil předsednické křeslo

23. kongres ODS, který se konal 3. a 4. listopadu v Brně mnoho nového nepřinesl. Premiér Petr Nečas v tajné volbě porazil svého jediného protikandidáta Ivana Fuksu (351: 178), a obhájil tak svůj mandát. Nečasova pozice však nebude tak silná jako před dvěma lety, Fuksa ve volbě získal celou třetinu hlasů. Ke změně došlo na postu prvního místopředsedy, kde ministr průmyslu Martin Kuba vystřídal Miroslavu Němcovou. Ta se musela smířit s pozicí řadové místopředsedkyně. Místopředsednický post obhájili exministr spravedlnosti Jiří Pospíšil a jeho nástupce v resortu Pavel Blažek. Nováčkem mezi nimi je zástupce pražské ODS a ministr životního prostředí Tomáš Chalupa. Fuksa po neúspěchu v předsednické volbě z dalších bojů odstoupil. Podle politologa Josefa Mlejnka kongres ukázal, že se premiér spolehl na spojence, kteří pro něj sice dokázali sehnat hlasy delegátů, ale zároveň propojují politiku s byznysem. Staronový předseda Nečas ve své řeči na úvod kongresu nešetřil sebekritikou. „Zahlcen prací jsem byl příliš technokratický, přestal jsem být srozumitelný pro členy i voliče," řekl mimo jiné delegátům. Nečase za řečnickým pultíkem vystřídal bývalý předseda Mirek Topolánek, který přirovnal ODS k Titaniku: „ODS ztratila důvěryhodnost. Získat zpět důvěru voličů je hlavním úkolem, který před ODS leží." Rebelové po prohře v boji o předsedu strany přišli i o své zastoupení v širším vedení, Petra Tluchoře ani Marka Šnajdra delegáti do výkonné rady nepustili. Tam se nedostal ani exministr vnitra Ivan Langer. Kongres ODS v Brně změn ve straně přinesl pomálu. Také prezident Václav Klaus, který delegátům zaslal zdravici, je ohodnotil jako nedostačující. Usnesení vyzvalo rebely, kteří odmítali ve Sněmovně podpořit zvýšení daní, aby se podřídili většinovému stanovisku klubu. Následně se někteří podrobili, jiní poslanecký mandát složili – viz článek výše.

Kandidátka na volbu prezidenta České republiky 2013 uzavřena

První kolo prezidentských voleb se v České republice uskuteční 11. a 12. ledna 2013, druhé kolo o dva týdny později. Pro české občany žijící v zahraničí bude možné volbu vykonat na zastupitelských úřadech o den dříve, tedy 10. a 11. ledna 2013, druhé kolo 24. a 25. ledna 2013. V Chicagu v době od 14.00 do 21.00 na Generálním konzulátu 205 N. Michicagn Ave. Suite 1680, Chicago, IL 60601.

6. listopadu byl nejzazší možný termín, v němž mohli všichni kandidáti na prezidenta na ministerstvu vnitra odevzdat své petice více než s 50 tisíci podpisů od občanů. Další možností, jak oficiálně vstoupit do klání o Hrad, bylo získání podpisů dvaceti poslanců, anebo deseti senátorů. Tyto podmínky splnilo jedenáct zájemců: předsedkyně Suverenity Jana Bobošíková, senátor Jiří Dienstbier (ČSSD), ekonom Vladimír Dlouhý, bývalý premiér Jan Fischer, herečka a bývalá poslankyně Táňa Fischerová, hudební skladatel a výtvarník Vladimír Franz, podnikatel a nyní také senátor Tomio Okamura, europoslankyně Zuzana Roithová (KDU-ČSL), ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg (TOP 09), senátor Přemysl Sobotka (ODS) a bývalý premiér Miloš Zeman (SPOZ). Ministerstvo vnitra následně přezkoumalo veškeré náležitosti dodané kandidáty a jejich seznam definitivně uzavřelo 23. listopadu, někteří ze jmenovaných nesplnili počet podpisů, protože mnohé podpisy byly neplatné.

Oficiální kandidátní listina na volbu prezidenta ČR 2013 nakonec předkládá jména a osobní údaje 8 kandidátů takto: **Jiří Dienstbier** muž, 43 let, právník a senátor, Praha, člen České strany sociálně demokratické, navržen senátory. **Ing. Jan Fischer, CSc.** muž, 62 let, viceprezident Evropské banky pro obnovu a rozvoj, Praha, bez politické příslušnosti, navržen navrhujícím občanem. **Tat'ana Fischerová** žena, 65 let, herečka a politička, Praha, členka Klíčového

hnutí, navržena navrhujícím občanem. **Prof. JUDr. Vladimír Franz** muž, 53 let, vysokoškolský profesor, hudební skladatel a malíř, Praha, bez politické příslušnosti, navržen navrhujícím občanem. **MUDr. Zuzana Roithová, MBA** žena, 59 let, poslankyně Evropského parlamentu, Dvory nad Lužnicí, členka Křesťanské a demokratické unie - Československé strany lidové, navržena navrhujícím občanem. **Karel Schwarzenberg** muž, 75 let, ministr zahraničních věcí, poslanec, Sýkořice, člen TOP 09, navržen poslanci. **MUDr. Přemysl Sobotka** muž, 68 let, senátor, 1. místopředseda Senátu PČR, Liberec, člen Občanské demokratické strany, navržen poslanci **Ing. Miloš Zeman** muž, 68 let, prognostik, Praha, člen Strany Práv Občanů ZEMANOVCI, navržen navrhujícím občanem.

Liberální demokraté si zvolili vedení. Šéfkou je podle očekávání Karolína Peake

Nová strana na české politické scéně, LIDEM, si na ustavujícím sněmu zvolila vedení a schválila stanovy. Předsedkyní se podle očekávání stala vicepremiérka Karolína Peake a první místopředsedkyní poslankyně Dagmar Navrátilová. Ustavující sněm nejmenší vládní strany (čítá asi 100 členů) se konal v sobotu 3. listopadu v hotelu International v Brně. Zúčastnilo se ho 70 delegátů, Karolína Peake od nich dostala 68 hlasů, 2 lístky byly neplatné. Byla jedinou kandidátkou na post předsedkyně. Řadovými místopředsedy se stali poslanci Viktor Paggio a Jiří Rusnok a ředitel školy Jiří Neumann. Strana LIDEM vznikla na jaře odštěpením provládních poslanců z Věcí veřejných, které odešly do opozice. Karolína Peake stranu zaregistrovala v květnu. Zkratka LIDEM znamená liberální demokracie, strana by se podle Peake měla pohybovat někde ve středopravicové části politického spektra. „Dbát na ty, kdo potřebují, ale stavět na těch, kdo vytvářejí," vysvětlila Peake. V Poslanecké sněmovně za ně sedí osm poslanců a reprezentují je tři ministři. Jedním z řečníků na sněmu byl například ministr pro místní rozvoj Kamil Jankovský, který ve svém projevu naznačil, že strana LIDEM už nebude jen přikyvovat na návrhy větších koaličních stran, od teď se prý bude ozývat hlasitěji. „Ne že si ODS a TOP 09 něco předjedná a s tím nás potom seznámí, jako se to dělo doposud," uvedl podle MF Dnes Jankovský, který například nesouhlasí s církevními restitucemi a odložil by důchodovou reformu na dobu ekonomického růstu. Sněm navštívil také předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg, který přinesl Karolíně Peake kytici růží, a písemnou zdravici poslal také premiér Petr Nečas.

„Dohánímе, co se v minulosti zanedbalo," řekl Vondra ke Dni válečných veteránů

Pražský památník na Vítkově byl v posledních čtrnácti dnech už podruhé svědkem vojenské přehlídky a pietního aktu. Po státním svátku 28. října se zde tuto neděli znovu sešli zástupci státu i armády, aby předali ocenění čtrnácti veteránům válečných konfliktů. Výročí konce první světové války se slaví po celém světě, v Anglii pak pod názvem Den vzpomínek. Už 94 let se připomínají činy těch, kdo obětovali své životy boji za svobodnější budoucnost. Ve všech zemích Evropy, v USA a v Kanadě lidé nosí rudé vlčí máky, symbol Dne válečných veteránů, aby tak vzdali úctu všem, kteří prošli některou z válek posledního století. „Úcta k válečným veteránům je základ v každé civilizované zemi," řekl v rozhovoru pro Českou televizi ministr obrany Alexandr Vondra. Na otázku, zda si česká společnost dostatečně váží novodobých válečných veteránů, odpověděl: „Myslím si, že to není ono, a právě proto se snažíme tuto myšlenku propagovat." Vyznamenání obdrželo celkem čtrnáct osob. Vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany ČR převzal špičkový neurochirurg plukovník Vladimír Beneš. Záslužný kříž ministra obrany III. stupně byl udělen v prvé řadě Františku Královi, in memoriam, veliteli 311. československé perutě RAF. Mezi dalšími oceněnými byli například Bohuslav Fistr a Věra Jiráková, kteří se zapojili do protikomunistického odboje v době minulého režimu. Z účastníků soudobých zahraničních misí byla záslužným křížem poctěna Marie Charvátová, působivší v 90. letech v zemích bývalé Jugoslávie jako zdravotní sestra. „Váleční veteráni by pro nás měli být mementem, výzvou a inspirací, abychom naši historii neignorovali a čerpali z ní poučení," vyjádřil se v projevu 1. místopředseda Senátu Přemysl Sobotka. „Neúcta k obětem druhých a neúcta k hrdinům nás potom snadno svádí, abychom opakovali své chyby z minulosti."

Výročí sametové revoluce v oslavách i protestech

V sobotu 17. listopadu oslavila Česká republika 23. výročí sametové revoluce a připomněla si i nacistické represe vůči vysokoškolským studentům z roku 1939. V Praze proběhly kromě oficiálních vzpomínkových akcí také rozličné demonstrace, protestující proti politice současné vlády, nebo přímo proti současnému režimu. Naproti tomu v Českých Budějovicích demonstrovali studenti a jejich příznivci proti účasti KSČM v regionální vládě. Prezident Václav Klaus, premiér Petr Nečas, primátor Bohuslav Svoboda, rektor Univerzity Karlovy Václav Hampl, představitelé odboje a další osobnosti se dopoledne shromáždili u Hlávkovy koleje, aby uctili památku studentských demonstrací, potlačených nacisty roku 1939, po nichž následovaly represe, popravy a uzavření vysokých škol. Klaus ve svém projevu kritizoval to, co nazývá „kulturou gest, nikoliv činů a zásadového, konzistentního chování". Varoval před ztrátou tradičních hodnotových vzorců a zapomínáním historie a souvislostí, usnadněných přebytkem irelevantních informací, aby „nebylo dnes či zítra jednáno a konáno tak, jako kdyby k těmto událostem před 73 lety nedošlo". Projev uzavřel rezolutním výrokem, že to, co se 17. listopadu 1939 na Hlávkově koleji a v následujících letech v celé zemi odehrálo, se žádným způsobem omluvit nedá. Při návštěvě míst spjatých s počátkem sametové revoluce na Národní třídě byli Václav Klaus i jeho bývalý politický oponent Miloš Zeman terčem hlasité kritiky okolostojícího davu, především za svou úlohu v kuponové privatizaci a za tzv. opoziční smlouvu. Část přítomných vyjádřila přání vidět je za mřížemi, nicméně našli se i velmi hlasití příznivci. Na Václavském náměstí se sešli odboráři překřikující se s hnutím Skutečná demokracie, jehož agitační automobil odtáhla policie, na což organizátor protestu Zdeněk Ponert reagoval emotivními projevy o policejním násilí. Policie naopak nemusela zasahovat na demon-

straci anarchistů za propuštění Romana Smetany ani při satirickém „maškarním" průvodu, kritizujícím současné ekonomické podmínky, vládní politiky, kardinála i prezidenta. Ministr obrany Alexandr Vondra (ODS) i ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09) odsoudili zneužití 17. listopadu k protestům proti současnému režimu. „Beru za naprosto legitimní a za projev svobodné společnosti, když někdo protestuje proti vládě a proti vládním krokům, proti úsporám, proti zvýšení DPH, to je naprosto v pořádku. Co pokládám za nepřiměřené, je, když někdo říká, takto demokracie nevypadá, my chceme zpátky demokracii. To se pak musím ptát, jakou demokracii. Přejí si komunistický demokratický centralismus?", citoval ministra Kalouska Tyden.cz. Kalousek dále uvedl, že takové výroky a hesla použitá u příležitosti 17. listopadu jsou nestoudností. Jeden z transparentů hlásal, že mafiánský kapitalismus je horší než vláda jedné strany. - Kdyby kameny mohly mluvit - byl název akce svolané přes Facebook na třetí hodinu odpolední. Každý její účastník měl před sídlo KSČM v ulici Politických vězňů položit kámen s příběhem jedné komunisty perzekuované osoby. Akce se zúčastnilo několik desítek lidí a obešla se bez jakýchkoli střetů – komunisté si nicméně pořídili videozáznamy všech účastníků a během několika hodin kameny i s výpověďmi o zločinech minulého režimu zmizely.

Do ulic vyšly tisíce lidí. Požadovaly demisi vlády

Na šedesát organizací a podle odhadů deset až dvacet pět tisíc lidí se 17. listopadu, v rámci platformy Stop vládě, zúčastnilo na Václavském náměstí demonstrace nazvané Demokracie vypadá jinak. Hlavní hybnou silou byly, jak je u protivládních demonstrací obvyklé, odbory, v čele s Českomoravskou konfederací odborových svazů (ČMKOS), ale na akci byli přítomni i další. K nejviditelnějším patřila iniciativa ProAlt, trockistická organizace Socialistická solidarita (SocSol), jejíž člen Jan Májíček je zároveň mluvčím kampaně Stop vládě, a díky rudým vlajkám i Svaz mladých komunistů Československa spolu s Klubem českého pohraničí. Našli se ale i jednotlivci, naprosto zjevně nepatřící k žádné z přítomných skupin. Oficiální začátek akce byl nahlášen na třináctou hodinu, ovšem účastníci se začali scházet již dopoledne, kdy debatovali se členy jednotlivých organizací. V jednu hodinu pak začal hlavní bod programu, totiž projevy řečníků. Jako první vystoupil odborový předák Jaroslav Zavadil, který se opřel do vládních reforem, korupce a vlády jako celku. „Tato vláda si nezaslouží, aby nám, lidu, vládla," pronesl. Zároveň si postěžoval, že ještě nenazrála doba ke generální stávce: „Přál bych si generální stávku, ale lidé v podnicích ji nechtějí." Podle jeho názoru stojí za neochotou stávkovat strach o práci. Kanadský student Jérémie Bédard-Wiena promluvil o stávce studentů v provincii Québec, kde se masově demonstrovalo proti zvýšení školného o 75 %. Překladatelka projevu přednesenému v angličtině zřejmě nerozuměla, a tak místy četla posluchačům jeho zcela jiné části. Těm to ale nevadilo a při každé pauze odměňovali řečníka bouřlivým potleskem. Jako další vystoupil předseda Národní rady osob se zdravotním postižením Václav Krása, který napadl projekt sociálních karet. Ekonomka Ilona Švihlíková zase kritizovala vládní reformy, církevní restituce a korupci. Svůj projev zakončila slovy: „S gaunery se nevyjednává, gauneři se trestají!" Mluvčí iniciativy ProAlt Ondřej Lánský jako jediný alespoň naznačil, jak jinak demokracie vypadá, a svůj projev pojal jako srovnání předlistopadového a současného systému vlády. Plejádu řečníků zakončil předseda OS KOVO Josef Středula, který současnou vládu obvinil z korupce, rozkrádání majetku nebo šíření jedovatého alkoholu. „Dluhy jejího vládnutí platit nechceme a její demisi už jsme přijali," uvedl na adresu Nečasovy vlády. Na závěr protestu pak vyzval k symbolickému cinkání klíči. Poté se masa demonstrujících vypravila na Národní třídu, kde zazněla druhá část projevů, která zahrnovala vystoupení bývalých disidentů. Při pochodu se neudálo nic mimořádného. Jen několik chodníků zcela zablokovali turisté, kteří cítili potřebu si procesí vyfotografovat, a během cesty se také poztrácela asi polovina demonstrantů. Protest se neobešel bez konfliktů. Před Národním muzeem nahlásil paralelní demonstraci známý pražský taxikář Zdeněk Ponert, který se snažil akci narušovat. Projevy jeho i jeho stoupenců ale zanikly v hluku podstatně masivnější hlavní demonstrace, a tak do dolních částí náměstí doléhaly jen jejich útržky při přestávkách. Při shromáždění na Václavském náměstí byl také napaden protidemonstrant. Odhady počtu účastníků se různí. Ten policejní hovoří přibližně o deseti tisícovkách, oficiální stránky platformy Stop vládě uvádějí až pětadvacet tisíc lidí. Ať tak nebo tak, účast na listopadové demonstraci byla podstatně nižší než na protivládní akci v dubnu. „Odbory to nezvládly organizačně. Materiály začaly tisknout až dva týdny před samotnou demonstrací," říká k tomu aktivista SocSolu Filip Vidímský. Předseda ČMKOS Zavadil zase připomněl, že tentokrát odbory nesvážely účastníky ze všech koutů republiky, jako tomu bylo na jaře.

Ze Slovenska

Pád rozestavěného mostu na Slovensku

U obce Kurimany, nedaleko Spišské Nové Vsi, se 2. listopadu zřítil rozestavěný most. Dva ze zavalených pracovníků zemřeli na místě, další dva při převozu či v nemocnici. Několik zraněných bylo hospitalizováno ve Spišské Nové Vsi, Popradu a Prešově. Místo tragédie navštívila ministryně zdravotnictví Zuzana Zvolenská a vedení Národní dálniční společnosti. Stavbu mostu zajišťovaly společnosti Váhostav – Sk a Bögl a Krýsl. Druhá z těchto společností je přitom v ČR souzena v souvislosti s železničním neštěstím ve Studénce, kdy se most, na jehož opravě firma spolupracovala, zřítil před jedoucí rychlík a při následné srážce přišlo o život osm lidí. Bögl a Krýsl si pro stavbu slovenského mostu najali místní firmu SEMOS, nicméně podpěry pro betonovaný most dodala jako subdodavatel firma Skruže Weise. Firmy Váhostav – Sk a Bögl a Krýs vyhrály státní tendr, jelikož jejich projekt byl až o třetinu levnější než původní odhad. Jimi použité podpěry se obvykle aplikují na nižší a užší mosty, než byl ten u Kurimany. Státní tajemník ministra dopravy Andrej Holák (Směr SD) naznačuje, že za zřícením mostu stojí právě úspory stavebních firem. Exministr dopravy Ján Fígeľ (KDH), za jehož působení byl tendr vy

psán, to však odmítá a podle Lidových novin podobné úvahy označuje za „neodbornost, nebo úmysl vytloukat kapitál na neštěstí". Podle dosavadního vyšetřování tragédii zavinily prasklé podpěry, držící konstrukci mostu během betonování. Slovenské i české ministerstvo dopravy se chystají na kontrolu všech podobných stavebních projektů, především těch zpracovávaných firmou Bögl a Krýsl.

Demonstranti na Slovensku zapálili unijní vlajku

Podpálením vlajky Evropské unie skončil sobotní pochod s názvem Společně za slušný a bezpečný život na Slovensku. Tento akt vyvolal zásah policie, která „podpalovače" i jednoho z pořadatelů na místě zatkla. Bratislavskými ulicemi procházelo spolu s organizátory protestu na pět stovek občanů. Vlajka Unie vzplála rukou příslušníka trnavské městské policie. Do davu shromážděného na bratislavském náměstí Alexandra Dubčeka poté vtrhla policie a muže zatkla. Následně jej obvinila z výtržnictví. V případě, že ho soud shledá vinným, hrozí mu až tři roky vězení. Hořící vlajka i tak vyvolala diskuse mezi odborníky. Sociologové a analytici se však shodují, že slovenský eurooptimismus není na ústupu, a nebojí se ani, že by tento akt mohl degradovat Slováky v očích Evropy. Socioložka Zuzana Kusá v rozhovoru pro Aktualne.sk připomněla, že uplynulo jen pár let, co hořely vlajky na předměstích Francie nebo Velké Británie, a v mezinárodním měřítku to daným zemím rozhodně neublížilo. Protestní pochod připadl na 10. listopad a do podpálení vlajky probíhal pokojně. „Naším jediným záměrem je, aby konečně byli slušní lidé na Slovensku chráněni," řekl pro Aktualne.sk jeden z pořadatelů Oskar Dobrovodský. Pochod zorganizovali spolu s Marián Mišúnem kvůli jejich dlouhodobým problémům s nepřizpůsobivými romskými spoluobčany. Zároveň vyzvali k založení sdružení Lidé v ohrožení, které by ochraňovalo stejně postižené občany. Oba organizátoři se ohradili vůči tvrzení, že jsou extrémisté. „Distancujeme se od každé formy neopodstatněného rasismu," zopakoval pro Dnes.sk Mišún. Dobrovodský dodal, že je s protestní akcí spokojen.

Ekonomika

Leo Express zahájil provoz s cestujícími

Železniční trať z Prahy do Ostravy má nového dopravce. Vlak Leo Express vyjel úterý 13. listopadu poprvé s cestujícími. Zahájil tak zkušební provoz, který potrvá do 9. prosince. Pak firma plánuje, že zařadí spojů šestnáct. Na atraktivní trase jí budou konkurovat České dráhy a RegioJet. Podle vyjádření firmy si cestující nejvíce pochvalovali komfort, moderní vzhled a přesnost nových vlaků. Průměrná jízdenka vyjde zákazníka na 290 Kč, tedy přibližně stejně jako u konkurence. Firma do budoucna plánuje expanzi na další trasy: Praha – České Budějovice nebo Praha – Cheb a hodlá do služeb a nákupu nových souprav investovat 7,25 miliardy korun.

O státní dluhopisy byl rekordní zájem, objednávky činily 31 miliard Kč

Objednávky za necelých 31 miliard korun eviduje Ministerstvo financí v rámci podzimní emise státních spořících dluhopisů. V úterý 13. listopadu to oznámil mluvčí ministerstva Ondřej Jakob. Podle šéfa rezortu Miroslava Kalouska se za úspěch dala považovat částka přesahující 10 miliard korun. Kvůli nečekanému zájmu byl zkrácen i termín prodeje dluhopisů, který odstartoval 5. listopadu. Letošní podzimní emise překročila očekávání, odhadovaná maximální částka, za kterou se měly objednat dluhopisy, činila 20 miliard korun. Ministerstvo financí je chtělo nabízet do 30. listopadu, kvůli velkému zájmu se termín zkrátil - na 12. listopad. Objednávky mohli zájemci provést zhruba v 1400 pobočkách České spořitelny, ČSOB, Komerční banky, J&T Banky a, letos poprvé, i na České poště. Úřad dluhopisy vydá 12. prosince. „Úspěch emise lze jednoznačně připsat nabízeným výnosům, které jsou o dost vyšší než ty, které požadují investoři do standardních státních dluhopisů," vysvětlil Finančním novinám Lukáš Vácha, obchodní ředitel společnosti Conseq, proč částka téměř dvakrát přesáhla výnos z letošní jarní emise. Zájemci si mohli pořídit prémiový dluhopis s tříletou splatností a průměrným ročním výnosem 2,77 %. Dále pětiletý kuponový dluhopis s průměrným ročním výnosem 3,22 %, pětiletý reinvestiční spořicí dluhopis s ročním výnosem 3,41 %, 1,5letý diskontovaný dluhopis s výnosem 2,05 % a sedmiletý protiinflační dluhopis. Ten je úročen podle míry inflace.

Kurzovní lístek 29. 11. 2012 (středa)

EUR, 1 .....25.225
Kanada, 1 .....19.576
USA, 1 .....19.413

Sport

Češi poprvé v historii vyhráli turnaj Karjala

Čeští hokejisté se poprvé v osmnáctileté historii turnaje Karjala dočkali celkového prvenství. Finský turnaj, který se konal od 7. do 10. listopadu, ovládli po vítězných zápasech se Švédskem, Finskem a Ruskem. Český tým tak triumfoval na úvodním podniku seriálu Euro Hockey Tour s plným počtem bodů. Druhé místo obsadili domácí Finové. Tabulku uzavírá Švédsko, které skončilo bez bodu. Do turnaje vstoupili Češi vítězstvím 3:1 nad Švédskem. Ve druhém zápase se střetli s domácími Finy a zvítězili 1:0. Úspěch korunovali zápasem s Ruskem, který skončil 2:1 pro Českou republiku.

Štěpánek zvládl rozhodující duel, Česko slaví vítězství v Davis Cupu

Česko letos zažívá tenisovou sezonu snů. Po vítězství v Hopmanově poháru obhájily začátkem listopadu tenistky titul ve Fed Cupu a vítěznou šňůru v neděli uzavřel triumf v Davis Cupu. Tenisté triumfovali v prestižním Davisově poháru poprvé v dějinách samostatné ČR. Dramatická bitva se rozhodovala až v posledním utkání, v němž se podařilo Radku Štěpánkovi před zraky více než 14 tisíc diváků v pražské O2 Areně porazit favorizovaného Nicoláse Almagra. První set zvládl lépe Štěpánek, když za stavu 5:4 prolomil Almagrovo podání. V napínavé druhé sadě si musel nejprve Štěpánek vzít zpět ztracený servis a poté měl na raketě čtyři setboly – proměnit se mu však nepodařilo ani jeden, a tak se set rozhodoval v tie-breaku. Tam kraloval Štěpánek a svému soupeři nedovolil uhrát jediný míček. Ve třetí sadě se Almagro vrátil znovu do hry, když zvítězil 6:3, ale hned na začátku čtvrtého setu neudržel podání a čelil nelichotivému stavu 0:3. Slibný náskok si už třiatřicetiletý český tenista pohlídal a vítězstvím 6:3 rozhodl.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Cesta kardinála Dominika Duky do Říma a Vatikánu

Cesta českého primase a pražského arcibiskupa, kardinála Dominika Duky ve dnech 23. - 26. listopadu 2012 měla před sebou jako hlavní cíl naplnění zvyklostí – tedy převzetí jedné z římských bazilik, kostela sv. Marcelina a Petra, která mu byla při jmenování kardinálem "přidělena" jako domovský římský kostel. Shodou časových okolností byla však právě na sobotu 24. listopadu 2012 svolána konsistoř kardinálů, při níž Svatý otec Benedikt XVI. jmenoval šest nových kardinálů. Bohatě naplánovaný program cesty tak získal další hlavní cíl.

Kardinál Dominik Duka OP byl po dobu cesty ubytován v české koleji Nepomucenum, v níž bydlí bohoslovci a kněží studující na římských univerzitách. Po příjezdu zde odsloužil mši sv. v kapli kardinála Berana, aby se pak vydal na setkání s velvyslancem při Svatém Stolci Pavlem Vošalíkem. Na naší ambasádě tak proběhlo srdečné setkání za přítomnosti kardinála Miloslava Vlka a dalších členů doprovodu. Ve Vatikánu následně kardinál Duka poskytl rozhovor pro televizi Rai Vaticano a večer v Nepomucenu požehnal nové soše vytvořené českým sochařem Petrem Váňou. Socha Jana Nepomuckého se tak stala součástí kašny před Nepomucenem. Při této příležitosti se konala konference historiků a uvedení sborníku o Nepomucenu. Na slavnostní večeři v Římě se pak kardinál Duka setkal s italskými a českými členy a představiteli Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského.

Na druhý den se po delším jednání na Státním sekretariátu se substitutem Mons. Ettorem Balestrerem zúčastnil kardinál Duka veřejné konsistoře v basilice sv. Petra, při níž papež Benedikt XVI. jmenoval šest nových kardinálů. Z oběda na dominikánské koleji Papežské univerzity Angelicum se vydal kardinál Duka s doprovodem gratulovat novým kardinálům při "visite di cortesia". Velmi srdečné bylo setkání s prefektem papežského domu kardinálem Jamesem M. Harveyem. Službu u jednoho z nových kardinálů zastával i náš švýcarský gardista českého původu, který tak měl možnost krátké promluvy s kardinálem Dukou. Neplánované setkání se stalo milou a příjemnou příležitostí uvědomit si skutečnou univerzalitu církve. Večer pak byla v polském kostele sv. Stanislava prezentována kniha rozhovorů T. Dostatniho a J. Šubrta s D. Dukou, vydaná v polské mutaci. Prezentace se účastnila velvyslankyně polské republiky H. Suchocká, český velvyslanec P. Vošalík a kardinál Z. Grocholewski.

Nedělní mše svatá se Svatým otcem Benediktem XVI. navazovala na sobotní slavnostní kreování nových kardinálů. Při obědě v koleji Nepomucenum měl kardinál Dominik Duka příležitost setkat se a pohovořit s českými studenty. Večer byl přivítán ve své farnosti sv. Marcelina a Petra místním farářem G. S. Liuccim. Slavnostní mši na Krista Krále kardinál Duka sloužil s téměř 50 kněžími, mezi nimiž byl i bývalý nuncius v ČR G. Coppa, dva římští světící biskupové a řeholníci dominikánské komunity. Po mši následovalo setkání s místními farníky.

Poslední den návštěvy byl ve znamení pracovních setkání: jednání u státního sekretáře kardinála T. Bertoneho bylo jistě nejvýznamější, následovala dvě další jednání s prefekty kongregací. Poté se kardinál zúčastnil zahájení výstavy Diktatura a naděje na papežské univerzitě Svatého kříže, kterou připravili čeští historici. Za přítomnosti velvyslanců, předsedy Akademie věd Jiřího Drahoše a dalších významných osobností bylo připomenuto pronásledování české a slovenské církve v období let 1948-1989. Z výstavy pak již vedla cesta rovnou na letiště.

Náročná cesta zasluhuje jistě malé zhodnocení: není pochyb o tom, že splnila svůj účel jako určitá demonstrace české přítomnosti v Římě a Vatikánu, ale také veškerá jednání s nejvyššími církevními představiteli umožnila osobní a podrobné referování o situaci české katolické církve ve chvíli přijetí zákona o majetkovém vyrovnání.

Církve vítají přijetí zákona o majetkovém narovnání

Zákon o částečném majetkovém narovnání s církvemi bude platit. Opětovně jej schválila v pozdních večerních hodinách 7. 11. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky a jak bylo oznámeno 22. 11. prezident republiky Václav Klaus jej nevetoval.

Mimořádná tisková konference k aktuální situaci kolem majetkového narovnání státu s církvemi se 8. 11. 2012 uskutečnila v budově České biskupské konference. Kromě generálního sekretáře ČBK Mons.Tomáše Holuba se jí zúčastnil i tajemník Federace židovských obcí Tomáš Kraus a generální sekretářka Ekumenické rady církví Sandra Silná. Přítomen byl i ekonom Pražské arcidiecéze Karel Štícha, předseda expertní komise církví.

Zástupci církví a náboženských společností shodně ocenili příslib poslanců Parlamentu ČR, kteří se rozhodli podpořit vládou navržený zákon majetkového narovnání státu s církvemi. *„Oceňujeme, že ti, kteří předkládali fakta, byli schopni předložit zákon takové podobě, že byl přijat,"* prohlásil Mons.Tomáš Holub a tajemník FŽO Tomáš Kraus ho doplnil: *„Vždy jsme majetkové vyrovnání státu s církvemi považovali především za morální věc, ale jde zároveň i o výhodný kompromis, a to jak ze strany státu, tak církví."* S tím souhlasí i generální sekretářka ERC Sandra Silná, která zdůraznila celospolečenskou prospěšnost přijetí zákona o majetkovém narovnání. *„Jsme rádi, že se konečně uvolní ruce obcím, které se tak budou moci plně rozvíjet,"* prohlásila Sandra Silná.

K jednání poslanců, jehož výsledkem je historická dohoda mezi státem a církvemi o dalším provozu církví, se vyjádřil i předseda ČBK kardinál Dominik Duka, který byl právě v té době v zahraničí: *"Jsem velmi rád a děkuji koalici, že splnila svůj slib. Věřím, že toto řešení restitucí bude přínosem jak pro společnost, tak pro církve a náboženské společnosti i Svaz měst a obcí. Dnešní výsledek je také zásluhou spolupráce církví a náboženských společností, kterým jsem vděčný za podporu a solidaritu."*

Po té, co bylo 22. 11. oznámeno, že prezident republiky Václav Klaus zákon nevetoval, řekl Mons.Tomáš Holub, generální sekretář ČBK: *„Vážíme si úsilí všech, kteří jakýmkoli způsobem přispěli k definitivnímu přijetí zákona, o kterém jsme hluboce přesvědčeni, že je ziskem pro všechny občany České republiky. Katolická církev napne veškeré síly, aby o tom nyní nikoliv slovy, ale praktickými kroky a otevřeným způsobem přesvědčila i ty, kteří mají v současnosti pochybnosti."*

Podle zpráv České biskupské konferenc

VÍRA CÍRKVE (12)

Teologická čítanka z textů Josefa Ratzingera

Vánoce

Vánoce říkají do všech našich pochybností a zmatků: Bůh je. Ne jako nějaká nekonečně vzdálená moc, která nás může nejvýše děsit; ne jako hluboký základ bytí, který sám o sobě neví. Existuje tak, že se o nás umí starat a že pod jeho pohledem stojí všechno, co jsme a konáme. Před očima, které jsou oči lásky. Kdo to ve víře přijme a ve víře ví, pro toho neexistuje žádná poslední samota. On je tu. Světlo, kterým se stal jeden člověk v dějinách a pro dějiny, není žádná bezmocná náhoda, nýbrž světlo ze Světla. Naděje a povzbuzení, která vycházejí z tohoto světla, tím dostávají zcela novou hloubku. Ale právě protože je to zcela božská naděje, smíme a máme ji také přijímat a dál nést jako zcela lidskou naději.

Slavit Vánoce znamená přijmout svátek, který jsme si neudělali sami, nýbrž který nám daroval Bůh. To zásadně odlišuje církevní svátky od pouhého volného času, ode vší zábavy, kterou jsme si sami vytvořili. Skutečnost Vánoc je tu, i když ji sami nevnímáme, i když ji sami nehledáme. Byla nám dána jednou pro vždy narozením Dítěte, v němž se Bůh chtěl stát jedním nás. O Vánocích jsme předě všemi dárky, jež sami dáváme, vždy již předem obdarovaní. Na tom se zakládá to vysvobozující takového dne, je-li správně chápan: že se nám dává, co žádný z nás sám neudělal a nevymyslel, že víme, že na nás někdo myslel už předem, že stačí jen zajít do otevřeného světa jednoho svátku, který na nás nečeká a ujišťuje nás, že okruh našich činů není jedinou skutečností, která existuje. Nestyďme se za to, že si to dáváme líbit. Být veselí bez křečovitosti a tak šířit dál, co lidstvo především potřebuje a více než co jiného: být veselí z hloubi srdce, to rozpouští a vysvobozuje a dodává všem dalším darům jejich smysl, jejich pravou souvislost.

Být dítětem

V dítěti Ježíšovi je nejzřejmější bezbrannost Boží lásky: Bůh přichází beze zbraní, protože nechce dobývat zvenčí, nýbrž získávat zevnitř, zevnitř přeměnit. Může-li něco přemoci člověka, jeho samolibost, jeho násilnost, jeho chamtivost, pak je to bezbrannost dítěte. Bůh ji vzal na sebe a přivedl nás k sobě samým.

Nezapomeňme přitom, že nejvyšší titul důstojnosti Ježíše Krista je „Syn" – Boží Syn; božská důstojnost je pojmenována slovem, které Ježíš dokazuje jako ustavičné dítě. Jeho bytí dítětem jedinečně odpovídá jeho božství, jež je božstvím „Syna". Tak je jeho bytí dítětem ukazatelem jak můžeme dojít k Bohu, ke zbožštění. „Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do nebeského království (Mt 18,3).

Ježíš Kristus

Kristus není nějaký velký člověk s významnou náboženskou zkušeností, on je Bůh – Bůh, který se stal člověkem, aby existoval most mezi člověkem a Bohem a aby člověk mohl být opravdu sám sebou. Kdo považuje Krista jen za velkého náboženského člověka, ve skutečnosti ho nevidí. Cesta od Krista a ke Kristu musí dojít tam, kde ústí Markovo evangelium, k vyznání římského setníka před Ukřižovaným: Tento člověk byl opravdu Boží Syn" (Mk 15,39). Musí dojít tam, kde ústí Janovo evangelium ve vyznání Tomáše: „Můj Pán a můj Bůh" (Jan 20, 28). Musí projít velkým obloukem, který klene Matoušovo evangelium od příběhu zvěstování až k řeči Zmrtvýchvstalého, který vysílá své učedníky do celého světa. V příběhu Zvěstování je Ježíš ohlašován jako „Bůh s námi" (Mat 1, 23) A poslední slovo evangelia přijímá toto poselství: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa" (Mat 28, 19). Abychom poznali Krista je nutno ujít s ním celou cestu, kterou nás vedou evangelia.

Kristus

Termín Kristus je řecký překlad termínu „Mesiáš" – pomazaný, král. Ježíš z Nazaretu, ukřižovaný syn tesaře je tím, kopho křesťané uznávají za krále.

Co však znamená království Ježíše Krista, lze správně pochopit jen ve světle Starého zákona. Přitom se ukazuje cosi pozoruhodného. Hospodin zřejmě nepředvídal pro Izrael vznik království. Vzešlo přímo ze vzpoury Izraele proti Hospodinu a proti jeho prorokům, z odpadu od původní Boží vůle. Po obsazení země tento lid neměl vladaře, nýbrž jen soudce. A soudce neměl jako nějaký vladař právo vydávat zákony, nýbrž je dané právo uplatňovat. Vláda nad Izraelem spočívala jenom v Zákonu, v předaném, svatém právu Boha. Zákon měl být králem Izraele a skrze Zákon bezprostředně sám Bůh. Všichni si byli rovni, všichni svobodní, protože byl jen jeden Pán, Bůh, který držel svou ruku nad Izraelem skrze zákon.

Avšak Izrael žárlí na okolní národy s jejich mocnými králi. Chce být jako oni. Marně Samuel zapřísahá lid: Budou-li mít krále, budou služebníky. Oni však vůbec nechtějí svobodu, rovnost, vyvolení, Boží království. Chtějí být jako ti druzí; vstupují do gest Ezaua – nezáleží jim na vyvolení, nýbrž na chtivosti, na marnivosti. Král v Izraeli je nejprve výrazem vzpoury proti panování Hospodina – odmítnutí vyvolení a sestoupení mezi jiné národy. Avšak nyní nastane něco pozoruhodného: Hospodin přistoupí na svéhlavost Izraele a vytváří tak novou možnost jeho příchylnosti. Davidů Syn, král se jmenuje Ježíš; v něm se Bůh ponoří do lidstva a spojí se s ním.

Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Interview s Pražským Jezulátkem

Bambino di Praga... Pražské Jezulátko, říkávají důvěrně Pražané, tak tomu bylo kdysi v českém království, tak je tomu i dnes v České republice, které statistiky přilepily titul „nejateističtější země Evropy". Národní básník Jaroslav Seifert s bodrou ironií nazýval své krajany „Češi paličatí", kteří nacházejí ve svém životě něhu jako nebeklíč. Kdykoliv se zahledí na královskou čelenku Prahy, na Hradčany s katedrálou sv. Víta, jejich pohled sklouzne na úpatí, až skoro k Vltavě, aby na věž kostela P. Marie Vítězné zavěsili něhu. „Češi paličatí" a něha? Ten nebeklíč dítěte, k němuž nacházejí cestu, i potají, důvěrným oslovením „Pražské Jezulátko" - Prager Jesulein, Niño Jesus de Praga, Infant of Prague.

Kdo ti dal tak neodolatelný půvab?

Josef. - Mnich Josef, který trávil svůj život modlitby v kláštěře nedaleko Sevilly. Z ticha chrámu, křížové chodby a dílen i kapitulní síně vycházel pravidelně jen na práci na vinici nebo v olivovém sadu. Jedné noci však vtrhla do kraje horda divokých Maurů a s úděsným pokřikem „Allah akbar" vraždila, plenila a pálila vše, co se jí postavilo do cesty. I v kláštěře jí padli za obět všichni mnichové, kromě Josefa a tří bratří, kteří se stačili skrýt v jeskyni zarostlé strže za olivovníky. Nakonec Maurové klášter zapálili stejně jako domy ve vesnici. Byla to jejich msta za porážku v bitvě, kterou ztratili vládu nad zemí.

Po návratu Josef a tři bratři našli jen ohořelé ruiny kláštera, ale rozhodli se jej znovu postavit. Pracovali do úmoru, od časného rána do setmění. Jen zpěvy žalmů vždy po třech hodinách obracely jejich mysl k Bohu. Jednou v podvečer, po úpalu dne bratr Josef klesl vyčerpán k zemi, stačil ještě povzdechnout: „Pane, bez Tvé pomoci ten klášter nikdy nepostavíme." Vtom na něj padl stín a když otevřel oči, viděl jak se na něj dívá dětská tvářička.

„Kdo jsi," ptal se usmívajícího dítěte.

„Já jsem Ježíš," představil jsem se mu. „Chci, abyste věděli, že jsem vám po boku." Civěl na mne celý užaslý. Pak se ale podíval směrem, kam jsem hleděl já a tam se objevila silueta nového kláštera tisíckrát hezčího než ten starý.

„Ach, no tohle...!" Nemohl odtrhnout oči. Pak se ale přece jen ohlédl po mně, ale už nikoho neviděl.

Uplynula léta. Nový klášter rozkvétal, ale stárnoucí bratr Josef neměl klidu. Musel stále myslet na setkání se mnou. Snažil se zachytit mé rysy na papír, vyřezával je ve dřevě a modeloval je ve vosku, ale jeho prsty jej už neposlouchaly. Znovu a znovu prosil, naléhal, abych se mu zjevil. Těch pokusů zachytit mou podobu, bylo na sta. Za nic na světě nemohl zachytit mou tvář, kterou viděl.

Mé lehké krůčky jej probraly ze zadumání. Poznal mě. Prohlížel jsem si jeho voskovou figurku a usmíval jsem se.

„Tys přišel, můj Pane," stačil vydechnout bělovlasý mnich a padl před mnou na kolena.

„Jsem zde, abys mohl dokončit svou práci."

Josef se pustil hned do práce, vosk byl najednou vláčný, prsty také jakoby ožily. Ještě do setmění měl přesnou kopii mé tváře, oduševnělý obraz nebeské tvářičky. A ta bude vést lidi po cestě dobra po všechny věky.

Vzal jsem pak Josefa za ruku a vedl ho rozkvetlou zahradou. Když pak ráno bratři nalezli jeho chladné tělo, našli vedle něho sošku – s mojí podobou.

Vosková soška Jezulátka

Takže Pražské Jezulátko pochází ze Sevilly?

Ne přímo. Má v tom prsty svatá Terezie z Avily.

Ta tě sice vídala v extazích, měla hlubokou úctu k tajemství Tvého vtělení, vedla s Tebou náramně něžné rozhovory, ale nebyla sochařkou. Jen je známo, že do každého nově založeného kláštera věnovala kopii té sevilské.

Jenže přišla do toho svatba hraběnky Isabelly Manrique de Lara s českým knížetem Vratislavem z Pernštejna.

Karmelské kláštery, Terezie, Isabella, Pernštejn a konečně Praha... nějak mi uniká souvislost těch dějů.

Když se Terezie dověděla, že don Garcia Manrique de Lara dal svou dceru Isabelu za manželku českému knížeti Vratislavu z Pernštejna, padla na ni hrůza. Mladičká, mimořádně půvabná dívka má jít z katolického Španělska do země kacířů, husitů protestantů, vždyť tam bude vážně ohrožena její víra.Utíkala se do modliteb a naléhala na Pána, aby jí osvítil, čím má uchránit světlo její víry. Představa, že by Isabella ztratila pravou víru, j sužovala jako vidění pekla v extázi. Terezie se modlila přec kopií sevilského *Jesus Infante*, když tu jeden z prvních ranních parpsků padl na tvář Ježíše. A bylo rozhodnuto. Poslala Isabelle jako svatební dar přesnou kopii s doporučením, aby se jím dala vést i v nové vlasti.

Nebral to Vratislav z Pernštejna jen jako zbožný vrtoch své půvabné manželky?

Možná zpočátku během cesty z Madridu do Prahy, když do slova chránila vlastním tělem skřínku s malou soškou a vyža dovala šetrnost při každém otřesu. Ale po příjezdu do Prahy kdy byl jmenován císařským místodržitelem (vicekrálem) v Če ském království pomalu začal obdivovat Isabellinu úctu k Praž skému Jezulátku a dal mu vyhradit čestné místo na královském

hradě. Náramně ho těšilo, když se rozrůstal počet ctitelů tajemství mého Vtělení mezi šlechtici i poddanými. Žasl jak může taková soška podněcovat posilovat a prozařovat tuhle úctu. Isabela v ní viděla hmatatelnou záruku onoho příslibu: „Já jsem s tebou v Praze, jako jsem byl v Madridu."

To ses stal sice vzácným, klenotem, jímž se Isabela mohla chlubit králům, knížatům i diplomatům, kteří přicházeli z dalekých zemí na pražský hrad, ale přece jen vězněm.

Ani ne, poznával jsem mocné vládce i obratné diplomaty z tolika zemí, kam se ještě radostná zvěst o mně ani nedostala. Isabela s ženskou vynalézavostí dokázala hostům nejen vyprávět o zázračném původu a Josefových viděních, ale i vyložit tajemství mého Vtělení. Byla mým půvabným vyslancem a tlumočníkem, kterému skoro všichni naslouchali s obdivem. Po dvacet let se rodinné slavnosti i zármutky točily kolem mne. Vnášel jsem do nich nebeský klid, ohlasy ráje, a výsluní víry. Pak ale se vdávala Polyxena, dcera Isabelly. To nejdražší, co měla, stále tryskající pramen živé víry v moje Vtělení, sošku *Niño Jesus de Praga*, věnovala jí jako svatební dar. Tak se milostiplná socha přestěhovala do paláce knížat z Lobkowicz, kde mi patřil výklenek v hlavním sále.

Stal ses tak erbem tradice knížecího rodu Pernštejnů a pak Lobkowiczů. Nebylo ti tam těsno?

Trochu Ti to může osvětlit tato událost. Třicetilatá válka začala 1618 povstáním českých stavů, jeho vyvrcholením mělo být zavraždění císařských místodržitelů Slavaty a Martinice, které rozlícení šlechtici vyhodili z okna královské kanceláře do hradního příkopu. Pád z 16 metrové výšky byl jejich rozsudkem smrti. Avšak oba se zachránili. Sami ten div vysvětlovali mimořádnou pomocí shůry. I když byli potlučení a zranění, dovlekli se do paláce paní Polyxeny a ta je nejen ošetřila, ale převzala do svých rukou jejich ochranu. Když přitrhl k paláci oddíl žoldnéřů, aby je odvlekl na popraviště, stanula v bráně paláce se slovy: „Jen přes moji mrtvolu!" Za to, že protestantští žoldnéři odtáhli, mi pak dlouho děkovala před soškou Pražského Jezulátka. Sama si dobře uvědomovala, že ona sice má oporu, že má jisté útočiště, ale válkou trpící lid ve svých trýzních, hladu a nemocech, v životě své ohrožené víry nemá takový opěrný bod. Stále častěji jí přicházeli žádosti i prosby od pražských měšťanů, aby mohli shlédnout moji tvářičku. Pověst o bratru Josefovi a jeho viděních se šířila náramně rychle.

Byl to jen nápad podnikavé Polyxeny nebo setkání či úmrtí nebo neštěstí?

Ne, malé vnuknutí, jen jiskřička, která ale nezhasla, ani nazapadla. V roce 1628 udeřila krutá zima, mrzlo až praštělo. Bratr fortnýř karmelitánského kláštera hlásil převoru otci Ludvíkovi vzácnou návštěvu. V hovorně na něj čekala paní Polyxena a vedle ní komorník držel vykládanou skříňku. Otevřela ji a otci Ludvíkovi se zatajil dech, spatřil mou božsky rozzářenou tvář. Pak jen několik vět paní Polyxeny, že dává darem karmelitánům tento poklad, aby byl uctíván v jejich kostele a rychlý odchod z hovorny. Bylo cítit, že se musela násilím odtrhnout od milovaného daru. Blesk je pomalý proti rychlosti s jakou se rozšířila po Praze zpráva, že je mě možno spatřit u Panny Marie Vítězné. Denně přibývalo sepjatých rukou a klečících Pražanů před bočním oltářem, odkud jsem se na ně mohl usmívat a léčit jejich strasti i smutky.

Uprostřed 30leté války, roku 1631 se vojska protestantů ze Saska pomocí zrady zmocnila Hradčan a Malé Strany. Staré Město na druhém břehu Vltavy se ubránilo. Rozpoutalo se nevídané plenění, zapalování domů, znásilňování žen a nemilosrdné vraždění obhájců. Došlo i na kostel P. Marie Vítězné vydaný na pospas bezuzdným žoldnéřům. Pražské Jezulátko zmizelo.

Rozvášnění a opilí žoldnéři vtrhli s tasenými šavlemi do chrámu, pohánění vidinou kdoviják pokladů. Vylamovali svatostánky, pídili se po monstranci, kalichu a rozbíjeli sochy, roztínali plátna obrazů, ulamovali stříbrné svícny. Jeden z nich mi aspoň šavlí uťal ruce, když nemohl dosáhnout do výklenku vysoko na oltáři. Když odtáhli zůstalo po nich jen několik hromad polámaného haraburdí a mezi ním byla i milostná soška. Když pak se odvážili přijít do kostela Pražané, ustrnuli. Při pohledu na prázdný výklenek na oltáři, odkud jsem se na ně dříve usmíval. Z jejich úst se nesla naléhavá prosba: „Jezulátko, vrať se k nám!" Z kleneb a koutů chrámu se ale vracela bezútěšná ozvěna.

Teprve o Všech svatých 1637 se mohl otec Cyril vrátit do kláštera. Prohrabal všechny sutiny, prohledal všechny kouty, ale marně. Jezulátko nenašel. I převor ho přesvědčoval, že je to marné, ale otec Cyril nepřestal doufat. Modlíval se v nočních hodinách v poničeném chrámu. Uplynulo mnoho nocí bez vyslyšení, až jednou... zaslechl něco jako dětský pláč, vycházel odněkud za oltářem. Musel odhrabat hodně trosek, ale pak našel tělíčko se zlatými vlásky z něhož byly servány šaty. Vzal je do náruče, odnesl do cely a umyl a očistil. Rozechvěla radost ho srazila na kolena.

„Smiluj se nade mnou a já se smiluji nad vámi. Podívej se, nemám ruce. Vrať mi ruce a já vám vrátím mír."

Cyril pak celý rozjásaný běžel za převorem, vyprávěl mu o svém objevu a přání, aby se Jezulátku opět udělaly ruce. Převor ale namítal, že jsou přednější jiné potřeby, že nemá peníze na sochaře, který by to udělal. Cyril tedy vystavil milostnou sošku na oltář bez rukou. Byl to smutný pohled. Jednoho dne přišel k oltáři válečný veterán. Z jeho paměti se vyvalovaly otřesné scény bitev a plenění. Utišoval je před Dítětem bez ruček. Vtom křísla vnuknutí.

Tu jiskru v jeho srdci jsem zažehl já. Odcházel šťasten. Jeho váček zlaťáků bude stačit na dokonalou sochařskou práci. Věřící, kteří mi přijdou svěřovat své bolesti, opět uvidí žehnající ruce a božský úsměv. Otec Cyril pak sloužil eucharistii zakončenou zpěvem Te Deum.

Proslulý sochař udělal nové ručky, nasadil je, před Cyrilem je vyzkoušel. Držely pevně. Dal si zaplatit a odešel. Než druhý den ráno karmelitán našel upadlé ručky na mense oltáře. Sochař je opět nasadil a upevnil dřívky, než v noci opět od-

padly. Cyril byl z toho nešťastný. Přání Jezulátka nemohl splnit. Až jednou přišel do kláštra mládenec, že chce opravit sochu. Jeho mládí nevzbuzovalo důvěru, ale nakonec Cyril svolil. Pak jenom koukal. Nepočínal si jako sochař, ale jako lékař, který má uzdravit nemocné dítě. Pečlivě prohlížel ut'até končetiny, hladil je, pak přikládal vymodelované ručky, doslova je zahříval vroucím pohledem. Pracoval dlouho do noci pak Jezulátko konejšil v náruči. Když pak za úsvitu karmelitáni přišli do kostela, upírali oči na boční oltář. Ručky jim žehnaly a božský úsměv Ježíška je oblažoval. Pak chtěli tomu mládenci blahopřát a zaplatit, ale zmizel beze stop.

Jak Pražané, tak poutníci, přicházející v procesích si nedali vzít přesvědčení, že to byl anděl, že jen můj posel mohl vrátit jejich Jezulátku původní půvab a božský úsměv. Stával jsem se králem jejich srdcí, jak to jen malé dítě dokáže. Tři roky po skončení Třicetileté války úcta a nadšení dostoupilo vrcholu. 1651 dostalo Pražské Jezulátko oficiální titul „Milostiplné" a bylo v procesích neseno z kostela do kostela, aby je pak pražský arcibiskup korunoval. Perly a drahokamy na korunce a řád Zlatého rouna, zavěšený na krku, byly jen slabým odleskem lásky a živé víry v úchvatné tajemství Vtělení, kterou byli proniknuti Pražané i stovky poutníků.

A v posledních stoletích, kdy víra v Boha ochladla a lhostejnost ba nepřátelství vůči Tobě bují, Tě sice uctívají na Filipínách, v Itálii i ve Francii, v Argentině, na celém americkém světadílu, ale svět kultury jakoby o Tobě nechtěl vědět.

Ba ne! Pražské Jezulátko vstoupilo do světové literatury. Antoine de Saint Exupéry v dvacátých letech navštívil Prahu. Naše setkání v chrámu Panny Marie Vítězné otevřelo prameny jeho inspirace a vzniklo jeho mistrovské dílo *Malý princ*. On také přichází z nebe, smutek mění v radost, na trápení přikládá všeléčivou útěchu, klesajícím pod ranami osudu dodává sílu k věrnosti, rozhrnuje opony času a vodí touhu na pastviny věčnosti. To dílo se stává apoštolem v hájemství lhostejných srdcí, ale i zraněných a zatvrdlých, svědectvím Dítěte o tajemství vtělení Božího Syna pro ty, kteří v ně nemohou nebo nechtějí uvěřit.

Žáci pražských škol, které učil katechismu, mu říkali Pater Malinka. Byl tak malinký, že ho za katedrou ani nebylo vidět a přitom se vrátil z Říma jako doktor teologie. Však také brzo odešel učit na teologickou fakultu a pak byl jmenován rektorem bohosloveckého semináře - Josef Beran. Jen jeho anděl strážný počítal, kolikrát se zastavil u Jezulátka, v kostele Panny Marie Vítězné, aby kontemploval tvář Boha, který se stal dítětem, nemohl se nasytit přítomnosti Bohočlověka na dosah ruky, mezi námi.

Vrchovatě mu stačilo kontemplovat moji tvář a sytit se mou přítomností. I z jeho usebranosti sálal úsměv. Navzdory všem povinnostem nikdy nespěchal, nikdy nezkracoval tato setkání. Stal jsem se jeho důvěrným Ty, jemuž svěřoval svá malá vítězství i drobné ale i velké prohry. Brzo po tom, co nacisté okupovali Prahu a celou zemi, přestaly jeho pravidelné návštěvy a důvěrné rozhovory. Zatkli ho a odvlekli do koncentráku v Dachau. Přes čtyři léta mu zůstala jen nebeská pošta s mojí adresou v Praze. Doručovala jeho slzy, útěchu spoutanou krutým hladem, jeho pohledy plné mučených, umírajících, i kouře z komínů krematorií. Pak přišel poslední vzkaz, jásavý výbuch radosti nad osvobozením a za několik dní už klečel před bočním oltářem v kostele Panny Marie Vítězné a kontemploval v záplavě díků i chval moji božskou tvář. Věděl jsem, že jeho první kroky v Praze vedly ke Mně.

Byl to jen závěrečný hymnus na radost symfonie jeho lásky k Pražskému Jezulátku?

Plnil jen svůj slib z pekla koncentráku v Dachau: „Svěřuji Ti svůj život, celou svoji budoucnost. Vrátím-li se živ do Prahy, přijdu Ti poděkovat a ne jen jednou!"

Jenomže ti mohl děkovat jako nově jmenovaný arcibiskup jen pár let. Pro komunistický režim byl příliš velkým nebezpečím, Božím symbolem odporu jejich dravého materialismu a všem vnucovanému ateismu. Byl znovu zatčen. Bez soudu, jen svévolí jejich moci zažil patnáct let nelidské internace na různých místech Čech. Díky Pavlu VI. ho propustili do Říma, ale tam pak už jako kardinál zemřel jako vyhnanec.

Jeho nebeská pošta pak vytyčovala na mapě milosrdenství jednotlivá zastavení jeho křížové cesty. Docházela pravidelně, zvláště v posledních dnech před návratem k Otci, téměř každý večer, jak býval zvyklý v Praze.

První kroky rektora semináře Berana po návratu z koncentráku v Dachau vedly k Tobě, Jezulátko. První kroky Benedikta XVI. při první návštěvě Prahy vedly také na Malou stranu, do kostela Panny Marie Vítězné, na klekátko před bočním oltářem, odkud jsi božským úsměvem zdravil nástupce apoštola Petra.

Benedikt XVI. před soškou Jezulátka

Můj náměstek na zemi pozorně pročítal už stanovený a schválený program návštěvy, když tu chvíli prozářilo mocné vnuknutí. „Není tam Pražské Jezulátko. Chci, musím začít svou návštěvu Prahy u něho. Obklopen rodinami s dětmi." - Přání ohromilo organizátory cesty, nadchlo ale Pražany, cítili v tom vyznamenání své hrdosti a lásky k Jezulátku. Mohli pak oči nechat na nádherné zlaté korunce, kterou věnoval římský biskup tomuto symbolu Vtělení Božího Syna v kostele Panny Marie Vítězné. Spolu s andělskými kůry zpívaly početné rodiny Te Deum, v němž bylo všechno, co jejich srdce jen dokázala vyslovit.

P. Josef Koláček S.J., Rádio Vatikán

Vděčná vzpomínka

7. prosince 2012 si připomeneme dvanácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920
ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.
Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arciopatství
sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově
30. srpna 1941 složil řeholní sliby.
Teologii studoval na Karlově Univerzitě v Praze a od roku
1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.
9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.
Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil
nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval
především pro naše krajany ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.
Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván
jako výborný zpovědník.
Spolu s Otcem Vojtěchem Vítem OSB se významnou
měrou podílel na vydávání krajanských novin Hlas národa
jako redaktor a korektor.
Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán
po těžké nemoci 7. prosince 2000.
Odpočívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 8. prosince 2012 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Bolestná vzpomínka

S bolestí v srdci vzpomínáme, že před dvěma roky 21. prosince odešel na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a přítel, pan

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14. října 1923 v Kopanicích na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA.
Byl vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu,
později vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného
srdce, pomáhal potřebným a nemajetné léčil zdarma.
Zemřel po těžké nemoci 21. prosince 2010 ve věku 87 let.
Odpočívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v neděli 16. prosince 2012 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují chvíli tiché vzpomínky v modlitbě.

Jiřina Podzamský, manželka
Miara a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonnka Čarnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice

Pražský výbor Chicago Sister Cities International Program
Generální konzulát České republiky v Chicagu
First United Methodist Church at the Chicago Temple
Vás srdečně zvou na

Vánoční koncert

Jakub Jan Ryba:

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

„Hej mistře“

Zazní v originálním provedení sólistů a sboru
za doprovodu varhan a smíšeného orchestru
V pátek 14. prosince 2012 v 7.30 večer
V sobotu 15. prosince 2012 v 7.30 večer
V neděli 16. prosince 2012 ve 3.00 odpoledne
(v neděli zajištěno hlídání dětí)
ve First United Methodist Church
at the Chicago Temple
77 W. Washington Str., Chicago, IL 60602
naproti Daley Plaza v Chicagu
Vstupné dobrovolné.

Upřímná vzpomínka

Letošního 26. prosince 2012 si připomeneme čtvrté výročí odchodu na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka a dědečka, pana

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužících u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajanských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlů v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajanských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolků a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, piknky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolikem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat ve středu 26. prosince 2012 v 10.00 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kteří si na něho vzpomenou v modlitbě s námi

Blanka Příkazská, manželka
syn Cyril Příkazský
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
syn Václav Příkazský s manželkou Jane
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Vroucí vzpomínka

7. ledna 2013 si připomínáme druhé výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost naši maminku, babičku a prababičku, paní

Marii Minaříkovu

Narodila se 13. prosince 1924 v Dolním Němčí na jižní Moravě, rozená Světinská.
V roce 1943 se provdala za Františka Minaříka.
Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.
Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga, kde se jim narodila druhá dcera Anička.
Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.
Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.
Aktivně pracovali v mnoha krajanských organizacích, především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu, v Ústředně Moravských Spolků, v Československém Orlu v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.

Marie Minaříková byla povolána na věčnost 7. ledna 2011 a je spolu se svým manželem pochována v mauzoleu hřbitova Královny Nebe v Hillside.

Vzpomínkovou mši svatou za Marii Minaříkovu, jejího manžela Františka Minaříka a její bratry Fr. Ludvíka Světinského a Josefa Světinského a rodiče Světinských budeme obětovat v neděli 30. prosince 2012 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé vzpomenou v modlitbě spolu s námi.

Marie Dolson, dcera
s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson
s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathií
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

ŽIVÝ BETLÉM

BIBLICKÁ HRA SE ZPĚVY O NAROZENÍ JEŽÍŠE KRISTA

v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

PŘI PŮLNOČNÍ MŠI SVATÉ

Na Štědrý večer v pondělí 24. prosince 2012 v 10.00 PM
české koledy se budou hrát a zpívat již od 9.00 PM

O SLAVNOSTI KRISTOVA NAROZENÍ

V úterý 25. prosince 2012 při mši svaté v 10.30 AM

Další Vánoční bohoslužby

26. prosince – sv. Štěpána 10.00 AM
27. prosince – sv. Jana 6.00 PM
28. prosince – sv. Neviňátek 6.00 PM
29. prosince – sv. Rodiny 6.30 PM
Po mši svaté Vánoční koncert klasické hudby
30. prosince – sv. Rodiny 10.30 AM
31. prosince – sv. Silvestra 6.00 PM
Po mši svaté posezení v klubu misie
od 11.00 do 12.00 hod. večer NOČNÍ ADORACE
1. ledna 2013 – Matky Boží Panny Marie 10.30 AM

ŽIVÝ BETLÉM SE OPAKUJE PŘI MŠÍCH

5. ledna 2013 – Zjevení Páně 6.30 PM
6. ledna 2013 – Zjevení Páně 10.30 AM
Po mši svaté Tříkrálové odpoledne s cimbálovou muzikou

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.
K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvojí Matky,
nechť nás rozehřeje
úsměv její sladký!

Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přejí

Tomečkovi
Rasochovi
a Milka Sovová

Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2013
svým přátelům a známým přejí
Eduard a Alice Vedralovi

Make the wonder of Christ's coming
and his blessing never cease
to make this Christmas day for you
a time of joy and peace.

Kéž Kristovo narození
naplní Váš život radostí a pokojem.

To Vám všem u jesliček vyprošuje

Adele Vacek

s rodinou

Svec & Sons

Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402
Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 98 let od roku 1915

Rodinnou a osobní radost o Vánocích z narození našeho Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost zdraví a Božího požehnání v celém roce 2013 Vám přejí

James - Václav Švec
s maminkou Aničkou

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Šťastné a požehnané vánoční svátky a úspěšný nový rok 2013

přeje svým posluchačům československého rádiového vysílání v Chicagu a okolí

JERRY JIRÁK

Československé rádio vysílá na stanici WCEV 1450 AM
každou neděli od 9 hodin do 10 hodin dopoledne.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Poslechněte si hezkou hudbu a zprávy z naší české komunity.

Christmas Greetings from

Czech Voice of Cleveland

Veselé Vánoce
a požehnaný nový rok 2013

České rádiové vysílání pro oblast Clevelandu na stanici
WHKW-ON AM DIAL 1440 WARREN, OH
v neděli 3.03 - 5.00 PM
Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Joe Kocáb
4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105
Tel. (216) 883 - 4760

Veselé Vánoce a
šťastný nový rok 2013

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2013
Merry Christmas
and happy New Year 2013 from

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, president
Theresa M. Pokorny, secretary - treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

We wish a very Blessed Christmas and Happy New Year to all our friends
Všem našim přátelům přejeme milostiplné svátky Kristova narození a šťastný nový rok 2013

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154
Direct Line: (773) 910 – 3400
Chapel: (708) 562 – 5900
e-mail: marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Veselé Vánoce a mnoho štěstí a zdraví v novém roce 2013 všem přátelům přeje

rodina Boleslavova

Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent

Hojnost Božího požehnání a stálého zdraví všem členům a příznivcům vyprošuje do celého roku 2013

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandu

Rev. Josef Callahan, kaplan
Josef Kocáb, předseda
Míla Hyvnar, tajemnice

KOMPLETNÍ POJIŠTĚNÍ

Všem našim klientům a krajanům pokojné Vánoce a klidný rok 2013 bez úrazů, nehod a jakýchkoli neštěstí přeje

WILLIAM F. HRONEK

Complete Insurance Service

HANNA BUILDING
1422 Euclid Ave, Suite 900
Cleveland, OHIO 44115
Office: (216) 241 0414
Home: (216) 661 7685
FAX: (216) 241 0778

KLAS BOHEMIAN AND AMERICAN Restaurant, Inc.

5734 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60804
tel. (708) 652.0795
fax (708)652.3901
www.klasrestaurant.com

"Enjoy Yourself – It May Be Later Than You Think

Při oslavách 90. výročí založení naší restaurace

Vám přejme radostné prožití Vánočních svátků a mnoho štěstí v novém roce.

Celoročně Vám nabízíme
jídla české kuchyně.
Zajistíme Vám hostiny
a oslavy všeho druhu.

Vánoční vzpomínka a přání

S bolestí v srdci vzpomínám na

moje rodiče Karla (*1891)
a Manku (*1898)
nedávno zemřelou sestru Martu
a mého syna Mika
narozeného 1953 v Austrálii

Přání pokoje a radosti zasílám celé rodině na Šumavě v Čechách a všem dobrým přátelům zde v Chicagu i jinde kolem celé zeměkoule.

Dagmar Košťálová

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2013?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište **pouze** na: **Czech Mission**

Naše adresa:
Hlasy národa,
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION

Srdečné blahopřání

k 85. narozeninám,

které oslaví 18. prosince 2012

Karel Tomeček

Slavnostně zazvuč,
Slovácká kapelo
na počest zdatného šohaje,
nechť v srdcích je dnes veselo,
ať radostně mu zahraje
k té pětaosmdesátce,
by život mu dále
probíhal tak sladce
v kruhu své rodiny,
že nebude ani den jediný,
co sluníčko by nesvítilo
na požehnané jeho dílo.

Milý táto, Tvůj život exulanta byl naplněn těžkou prací,
mnohými obtížemi a hlavně bolestným odloučením
od milovaného Moravského Slovácka.
Ve všech těžkostech Tě posilovala Tvoje zděděná víra
v pomoc a ochranu Boží a v přímluvu Panny Marie.
Děkujeme Ti za Tvou lásku,
celoživotní optimismus
a nekonečnou trpělivost.

Hodně štěstí a zdraví Ti přejí

manželka Božena
syn Karel a
dcera Alena s rodinou

Hojnost Božího požehnání,
dostatek sil a všechno nejlepší
věrnému členu naší misie
přejí a v modlitbách vyprošují

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu

Báseň stařenky

Poslyšte, sestro, když na mě hledíte,
řekněte,koho to před sebou vidíte.
Ach ano, je to jen ubohá stařena
s divnýma očima a napůl šílená.

Odpověď nedá vám, jídlo jí padá,
nevnímá, když po ní něco se žádá,
o světě neví, jen přidělává práci,
boty a punčochy napořád ztrácí.

Někdy je svéhlavá, jindy se umí chovat,
už potřebuje však krmit a přebalovat.
Tohleto vidíte? Tohle si myslíte?
Sestřičko, vždyť o mně vůbec nic nevíte.

Budu vám vyprávět, kým vším jsem bývala,
než jsem se bezmocná až sem k vám dostala.
Miláčkem rodičů, děvčátkem, tak sotva deset let
s bratry a sestrami slád život jako med.

Šestnáctiletou kráskou, plující v oblacích,
dychtivou prvních lásek a pořád samý smích.
V dvaceti nevěstou se srdcem bušícím,
co skládala svůj slib za bílou kyticí.

A když mi bylo pár let po dvaceti,
já chtěla šťastný domov pro své děti,
Pak přešla třicítka a pouta lásky
dětí, jak rostly, už mohli jsme uzlovat popaměti.

A je mi čtyřicet, synové odchází,
jenom můj věrný muž pořád mě provází.
Padesátka přišla, ale s ní další malí,
co u mě na klíně si jak ti první hráli.

Však začala doba zlá, můj manžel zesnul v Pánu,
mám z budoucnosti strach, někdo mi zavřel bránu.
Život jde dál, mé děti mají vrásky
a já jen vzpomínám na ně a na dny lásky.

Příroda krutá je, i když byl život krásný,
na stará kolena nadělá z nás všech blázny.
Tělo mi neslouží, s grácií už je ámen,
kde srdce tlouklo dřív, dnes cítím jenom kámen.

Však vprostřed zkázy té mladičká dívka žije
a srdce jí, byť hořce, tam uvnitř pořád bije.
Vzpomíná na radost, na žal, co rozechvívá,
vždyť pořád miluje a nepřestala být živá.

Málo bylo těch let a netáhla se líně,
já smířila se s tím, že všechno jednou mine.
Otevřete oči, sestřičko, teď, když to všechno víte,
neuvidíte seschlou stařenu... Teď už - MĚ uvidíte!

Tuto báseň napsala žena, která zemřela v oddělení pro dlouhodobě nemocné v nemocnici poblíž Dundee ve Skotsku. Personál nemocnice ji nalezl mezi jejími věcmi a báseň pak putovala po celé nemocnici a dál.

Rodina Slívova Vás srdečně zve na

VÁNOČNÍ KONCERT

V sobotu 29. prosince 2012 v 7:30 PM (po večerní mši svaté)
v kostele České Misie - 9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

V programu zazní:
Karel Stecker (1861 - 1918): Koleda - pásmo českých koled
Corelli: Vánoční koncert Op. 6 No. 8
díla J. S. Bacha a dalších mistrů

Další informace najdete na: http://www.psliva.com/concerts/ nebo na: http://www.youtube.com/vsliva

Mast NONAT se vrací

Tato populární hojivá mast podle české receptury
Marie Mastný Lieblinger z roku 1899
nechyběla v lékárničce žádné z našich babiček.
Hojí rány, záněty, bodnutí hmyzu, bolesti a jiné.
Po 60 letech se opět vrací na trh.

Dodává se v balení ¾ unce
a včetně S. & H. stojí $ 12.49

Bližší informace se dovíte a objednat můžete na:

www.nonatsalve.com

nebo na adrese:
Alfred Nováček
3831 N.E. Wasco St., Portland, OR 97232
Telefon: 503 – 234 5594

HLEDÁM DOPRAVU AUTEM

Hledám dopravu osobním autem
z řad členů České misie
prozatím každé úterý, později i několikrát
v týdnu na kratší i delší cesty.
Strávený čas i dopravu uhradím.

V nabídce uveďte jméno, adresu, cell phone
i Vaši představu o odměně
za 1, 3, 5 a 7 hodin času
a ujeté míle: 5, 15, 30 a 50 mil.

Uveďte svoje časové možnosti pro tuto službu.

Nabídky zasílejte na adresu:
Czech Patriot
4215 Deyo Ave.
Brookfield, IL 60513

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE V CHICAGU

Vás srdečně zvou na

55. REPREZENTAČNÍ PLES

v sobotu 2. února 2013
v Drury Lane Oak Brook, Oak Brook Terrace, IL

Hraje hudba Josefa Polacha Czech Express
s houslistou z České republiky Bohuslavem Chaloupkou

Večeře, otevřený bar a víno na stolech.
Vstupné $ 85,- za osobu

V programu budou představeny debutantky ročníku 2013.
Pokud chcete přihlásit ještě další děvčata volejte
Danu Čermák 630 - 915 4276 nebo Hanu Prince 815 - 258 8140

Pro další informace zašlete email: representativeball@gmail.com
nebo volejte Vlastu Vyceníkovu 708 - 354 0520

Bylo jich sedm, k cíli dospěli jen tři

Jak je známo, v dobách, kdy ještě neexistovaly počítače, obsáhlo moudrost celého světa sedm lidí. Říkalo se jim sedm mudrců a všichni lidé si jich velmi vážili. Tito moudří muži znali velká tajemství a dokázali povědět, proč, jak, kdy a co se stane.

Požívali takové úcty, že je lidé považovali za krále, třebaže jimi ve skutečnosti většina z nich nebyla.

V nultém roce našeho letopočtu bádali v tajných spisech a došli k jednomyslnému, avšak neuvěřitelnému závěru. Právě toho roku se jedné noci měla objevit neobyčejná hvězda, která je dovede na místo, kde se narodí Král všech králů.

Od toho okamžiku začali každou noc bedlivě pozorovat nebe a každý den konat přípravy na dalekou pouť. Až jedné noci na černém sametu nebe opravdu zazářila hvězda, která byla jiná než všechny ostatní. Sedm mudrců, z nichž každý žil na jiném konci světa, se okamžitě vydalo na cestu. A hvězda je vedla.

Jediným jejich úkolem bylo nespustit ji z očí.

Každý jel v čele svého průvodu a ustavičně sledoval hvězdu, kterou mohli vidět jen oni ve dne i v noci. Oblečeni byli ve zlatých oblecích, které měly cenu celého panství. Za nimi jeli emírové, rytíři, zbrojnoši a sultáni. Koně a velbloudi nesli těžké náklady šatstva, zásob a především vzácné dary pro božské dítě. Sedm karavan se pomalu blížilo k hoře Vítězství, kde se měly sejít a dál pokračovat společně.

Sedmero osudů

Olaf byl králem a mudrcem chladné a nehostinné Země fjordů. Překonal nekonečnou step i ledem pokryté hory a za nimi ho čekalo teplé zelené údolí, v němž rostly stromy obtěžkané lahodným ovocem a příjemně vonělo neznámé kvítí. Ani Olaf, ani muži z jeho doprovodu dosud nic tak krásného nespatřili. Rozhodli se proto, že si zde nějaký čas odpočinou. Marně na ně hvězda svítila a blikala. Moudrému králi severní země se pokračovat v cestě nechtělo. S rozkoší plaval v teplé vodě jezera a vyhříval se na slunci. Dokonce si začal stavět hrad. Na tajemnou hvězdu úplně zapomněl.

Igor byl králem a mudrcem ze Země řek. Byl to silný a nebojácný mladík, vynikající šermíř a štědrý člověk. Vyrazil na cestu, jakmile hvězda poprvé blikla na obloze, obklopen rytíři, kteří měli světlé vlasy a modré oči jako on. Každý byl oděn ve stříbrném brnění vykládaném mědí a bronzem a na hlavě nesl stříbrnou přilbici s červeným chocholem.

Jeli nížinami a úrodnými poli až na hranice království Červeného krále, zlého a krutého panovníka. Jeho bičicové nemilosrdně bičovali a trestali poddané, s nimiž Červený král zacházel jako s otroky. Igorovo ušlechtilé srdce nemohlo dopustit takovou nespravedlnost a rozhodl se proti ní zasáhnout. Jednoho rána se setkal s oddílem vojáků, kteří vedli v řetězech tucet hladových a zbitých vesničanů. Igor tasil meč a se svými rytíři v patách se vrhl na královy vojáky. A rozpoutala se válka. Byla dlouhá a krvavá. Igor se stal ochráncem chudých a slabých, ale ztratil z dohledu hvězdu. Po nějaké době ji nakonec přestal hledat.

Yen Hui byl mudrcem z Říše nebes. Jeho myšlenky byly průzračné jako diamant a pronikavé jako ocelová čepel. Všichni muži z jeho doprovodu byli vědci a filozofy. Cestou diskutovali o matematice a řešili nezvyklé hlavolamy. Dorazili do překrásného města, v němž stály paláce z mramoru, zahrady, stadiony, a dokonce i slavná univerzita, na níž vyučovali světoznámí profesoři. Yen Hui nedokázal odolat a zastavil se tam.

„Zdržím se jen na několik hodin," sliboval si. Ale právě toho dne měl jakýsi proslulý vědec přednášku o původu vesmíru. Yen Hui s ním na to téma vedl odbornou diskusi, na niž posluchači ještě dlouho vzpomínali. Celý týden spolu oba vědci vedli debaty o různých oblastech lidského poznání. Na závěr si zahráli šachovou partii, kterou dodnes odborníci uvádějí jako skvělý příklad Yen Huiovy geniality. Mudrc sice zvítězil, ale na hvězdu si vzpomněl příliš pozdě. Už se mu nepodařilo ji spatřit.

Lionel z Navarry byl mudrc, kníže a básník. Pocházel ze Západní země a vydal se za hvězdou ve společnosti svých nejmilejších přátel, kteří s sebou nevezli zbraně, nýbrž hudební nástroje. Na počest tajemné hvězdy a Krále králů, který přišel na zem, aby na ni přinesl pokoj a lásku všem lidem, složil okouzlující píseň. Každý, kdo ji slyšel, pocítil dojetí. Lionel a jeho průvodci museli projet hlubokými lesy. Jednoho večera požádal Lionel rychtáře vesnice, v níž žili pracovití a pokojní lidé, aby jemu a jeho průvodu dovolili u nich přenocovat. Rychtář uchystal mladému knížeti bohatou hostinu, na niž rychtářova dcera, velmi krásná dívka, vyzvala hosty k tanci. A Lionel se do ní zamiloval až po uši. Marně mu přátelé připomínali, že ho čeká důležité poslání. Lionel měl oči jen pro rychtářovu dceru. Hvězda pro něj vyhasla.

Melichar byl perský král. Ubíral se na koni v čele svého průvodu a nespouštěl hvězdu z očí. Byl zvyklý na námahu a oběti, a proto pokračoval v cestě dnem i nocí. Nechtěl riskovat, že by se mu hvězda během několika hodin spánku ztratila.

Kašpar byl indický král, který putoval s hrstkou mužů, na jejichž věrnost se mohl spolehnout. Věděl, že ho čeká dlouhá cesta, a nechtěl se opozdit. „Vím to jistě, nemohu se plést. Narodil se člověk, který je nám ve všem podobný, ale stane se pánem celé země a bude vládnout navěky. S bázní a úctou se mu vrhnu k nohám... bude to nejslavnější moment mého života," říkal si.

Baltazar, král Arabů, byl již starý a cestoval na velbloudu, který ho svým kolébavým krokem uspával. Proto ho doprovázel sluha, který měl za úkol nenechat ho usnout a mohl ho probudit i hrubým zacloumáním, aby král neztratil směr a nesešel z cesty.

Hora Vítězství

A tak se stalo, že se na hoře Vítězství sešli jen tři králové. Jakmile seskočili na zem, uviděli, že se otevírá nebe. V jasné záři odtud sestoupili andělé, kteří nesli v rukou kometu. Její jas osvítil celou horu. Na úpatí hory se chtěli očistit u pramene, kolem něhož rostlo sedm kmenů - olivovník, vinná réva, myrta, cypřiš, citroník, cedr a jedle. Čtyři z nich však usychaly. Melichar, Kašpar a Baltazar pochopili, že zbývající čtyři mudrcové už nedorazí.

Když se obřadně omyli, spojili se v jednu karavanu. „Je čas vydat se na cestu," prohlásil Baltazar, který byl ze všech nejstarší a nejmoudřejší. A hvězda jim opět svítila na cestu a ukazovala směr, jímž ležel Betlém.

Bruno Ferrero

Vánoční příběhy pro potěchu duše, Portál 2003

MLADÝM

Příběh o hvězdě a mudrcích

Když se Ježíš narodil, objevila se na nebi nová hvězda. Byla tak veliká a jasná, že mudrcové, kteří zkoumali každou noc oblohu, ještě nikdy neviděli tak krásnou hvězdu. Dali hlavy dohromady a mudrovali. Co to má znamenat? „Já vím," řekl jeden z nich, „někde se narodilo královské dítě." Jiný mudrc řekl: „To se jistě narodil ten dobrý král, židovský Mesiáš, na kterého lidé tak dlouho čekají. Pojďme se mu poklonit a vezměme mu dary, jaké se sluší pro krále."

A tak se tito mudrcové vydali na dalekou cestu. Zářící hvězda jim ukázala, kudy mají jít. Dovedla je až do Jeruzaléma. Tu stanuli před palácem, kde bydlel vladař Herodes. Mysleli si, že jsou u cíle. Ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit."

Jak to uslyšel Herodes, velmi se znepokojil. Žádné dítě se v královském paláci totiž nenarodilo. Tu si vzpomněl, že se mezi lidem vypráví staré proroctví o narození Mesiáše - židovského krále. Začal se bát o svůj trůn. Proto si dal zavolat židovské učence a znalce starých knih a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Oni mu odpověděli: „V Betlémě, neboť tak je psáno v prorockých knihách."

Herodes řekl mudrcům. „Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti a až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu také já šel poklonit." Mudrci krále vyslechli a vydali se na cestu. A hle, hvězda šla před nimi, až se zastavila na místě, kde to dítě bylo. Mudrci vešli do chléva a uviděli tam děťátko s Josefem a Marií. Klaněli se mu, padli před ním na zem a darovali mu zlato, kadidlo a myrhu.

Herodes byl krutý král. Nechtěl se vůbec klanět dítěti, ale chtěl ho zabít. Jen aby nepřišel o svůj trůn. Mudrcové však dostali ve snu od Boha pokyn, aby se už do Jeruzaléma nevraceli. I Josefovi se ve snu ukázal anděl a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i matku, uprchni do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu, neboť Herodes chce dítě zahubit."

Herodes brzy pochopil, že ho mudrci neposlechli a o dítěti mu neřekli. Velmi se rozhněval. Nechal v zemi pobít všechny malé chlapce do dvou let. Ale Ježíš byl už dávno s rodiči v bezpečí, aby až vyroste, mohl vykonat, co si Bůh přál. – Obětovat se za všechny lidi a spasit celý svět.

Podle evangelia sv. Matouše 2. kapitola

Tři králové z východu
přicházejí v průvodu,
jdou to s blahou
muži snahou
k židovskému národu.

Kam jdou mizí temnota
hvězda jasná blikotá
a svět celý
ze sna bdělý
vstává k blahu života.

Vláda smrti umírá,
život se všem otvírá.
Pro národy všeho světa
Boží ráj se otvírá.

Ó mudrci přesvatí,
v pláči je vám klekati
u noh krále,
jenž všem dále
nepřestane žehnati.

Z Živého Betléma:
Biblické hry o narození Ježíše Krista

Nechci mít muže zbabělce!

Příběh rumunského pastora Richarda Wurmbranda a jeho manželky

Richard se narodil v Bukurešti r. 1909 jako čtvrtý syn v rodině německo-židovského zubaře. Po předčasné smrti otce však rodina upadla do velké chudoby a Richard prožíval své mládí bez Boha. V devíti letech se však setkal s Kristem a toto setkání na něho silně zapůsobilo:

„Protože mě vychovávali nepraktikující židovští rodiče, neslyšel jsem o Ježíši ani nic dobrého, ani zlého. Jednoho dne jsem se vracel domů ve společnosti kamaráda. Zastavil se před kostelem a řekl mi, abych na něho chvíli počkal. Otec mu prý přikázal, aby knězi něco vyřídil. Chtěl jsem však jít s ním. A tak jsem poprvé překročil práh kostela. Byl jsem hluboce dojatý. Nejprve jsem zpozoroval muže, který byl ukřižovaný. Neměl jsem potuchy o tom, kdo to je, ale musel být zlý, protože jinak by mu to neudělali. Jako dítě jsem si často vysloužil výprask, pravděpodobně vždy zaslouženě. Ale tento muž, který odevšad krvácel a byl hřeby přibitý na kříž, proč? Viděl jsem také obraz nádherné mladé ženy, která se na mě s láskou dívala. Na takový výraz tváře jsem nebyl zvyklý. Mnohem více mnou pohrdali, protože jsem byl židovský chlapec, chudě oblečený, hubený, malý. Ještě dnes si kladu otázku, proč někteří křesťané nikdy s láskou nepomyslí na Pannu Marii. Písmo svaté přece říká: „Budou mě blahoslavit všechna pokolení!“ Proč to neděláme?

Můj kamarád si povykládal s knězem, který se mě potom zeptal: ***Co pro tebe můžu udělat?*** Byl jsem na rozpacích, protože jsem měl dojem, že možná ani nesmím stát na tomto cizím místě. Tak jsem řekl: *Nic.* Kněz řekl: ***To snad ne. Já patřím k Ježíši a ten nos učí, abychom nikoho neobešli bez toho, že bychom pro něho neudělali něco dobrého. Je léto a venku je horko. Dám ti aspoň sklenici studené vody.***

Ježíš, jaká pozoruhodná bytost! Všichni ostatní lidé, které jsem zatím potkal, pravděpodobně jeho učení neznali. Jak jsem později zjistil, byl to pravoslavný kostel a ten kněz se jmenoval Cavane.

Modlitba ateisty

Ustavičně bez prostředků, bez jakékoliv náboženské výchovy a ateistické a marxistické knihy, které hltal i při svém chatrném vzdělání, udělaly ze čtrnáctiletého Richarda popírače Boha. Nenáviděl každou představu, každý projev náboženství, ale velice si přál vědět, zda někde ***uprostřed vesmíru neexistuje milující srdce.*** Ateismus mu neposkytoval žádný pokoj a byl smutný i proto, že údajně neexistuje Bůh lásky. Richard se stal podnikatelem a svou šikovností si časem získal mnoho peněz a v balkánské Paříži, jak se říkalo Bukurešti, vedl rozmařilý život. Ani jeho sňatek nedokázal zbrzdit jeho touhu po zábavách. Měl tehdy 27 let a jeho žena, 23letá Sabina Ostarová, byla rovněž židovského původu a nevěřící. Tak se stalo, že Richard za několik měsíců onemocněl tuberkulózou, která byla tehdy nevyléčitelná. Byl přesvědčen o své blízké smrti.

V jednom venkovském sanatoriu začal nakonec přemýšlet o svém nedobrém životě. ***Byl jsem svůdce a chvastoun, vysmíval jsem se a osočoval... Teď jsem tu ležel a slzy se mi tlačily do očí.*** Ve své rozpolcenosti se poprvé modlil. Byla to modlitba ateisty:

Bože, vím celkem přesně, že neexistuješ. Ale kdybys náhodou přece jen existoval, což popírám, potom není mojí povinností v tebe věřit, ale tím více je tvou povinností, aby ses mi ukázal.

Starý německý tesař

Na jaře roku 1937 trávili Wurmbrandovi dovolenou v horské dědině v Sedmihradsku. V té dědině žil starý tesař Christian Wölfkes, který se denně modlil: ***Pane, nedej mi zemřít dříve, dokud aspoň jednoho žida nepřivedu ke Kristu, protože i Ježíš pocházel ze židovského národa. Jsem chudobný, starý a nemocný. V mojí dědině židé nežijí. Přiveď jednoho do naší dědiny a já udělám všechno, co je v mých silách, abych ho přivedl ke Kristu.*** A tak se potkal s tímto manželským párem a právě v nich poznal vyslyšení své prosby.

Wurmbrand vypráví: „Když se se mnou Wölfkes spřátelil, dal mi jednoho dne Bibli. Četl jsem Bibli již dříve, ale nikdy mě neoslovila. Ale Bible, kterou jsem nyní držel v rukou, byla jiného druhu... Wölfkes a jeho žena trávili celé hodiny na modlitbách za moje obrácení a tato Bible byla napsána nikoliv literami, ale znaky plamenů lásky. Dokázal jsem ji číst jen s obtížemi. Vždy mi začaly téct slzy, když jsem svůj zlý život srovnával s životem Ježíšovým, moji nečistotu s jeho čistotou, moji nenávist s jeho láskou. Wölfkes nechal působit Bibli a své vlastní modlitby v mém srdci. Takřka se mnou nerozmlouval. Instinktivně věděl, že mnozí učení a vzdělaní misionáři nevědí, že nejúčinnější misijní metoda spočívá v tom, když samotný misionář je v ústraní, kde mlčí a vytrvale se modlí, aby získal pokoj pro duši, za kterou se modlí.

Přešel dlouhý čas, když mě jednou večer starý muž navštívil. Hovořil se mnou prostými slovy, která mu vycházela ze srdce, mluvil o věcech, které by žid měl vlastně znát: o naplnění mesiášských zaslíbení na Ježíši; o stálé lásce Boha k židům kvůli praotcům, kteří byli nositeli víry. Bůh mi otevřel srdce, takže jsem dokázal uvěřit evangeliu. Tak dal tento skromný tesař první podnět, který vedl k mému obrácení.“

Mým vyznáním je láska

Podvědomé nepřátelství vůči židům, tehdy v Rumunsku velmi rozšířené, mu nijak neulehčilo hledání křesťanského společenství, které by bylo ochotné ho k sobě přijmout. Nako-

nec narazil na anglikánskou misii pro židy, kde byl pak pokřtěn. Brzy nato se jim narodil syn Mihai. Sabina Wurbrandová byla nejdříve změnou svého manžela šokována, ale pak i ona požádala o svátost křtu.

Kdysi horlivý komunista se s velkou horlivostí věnoval nové víře a vzdělával se, aby mohl vykonávat svoji misii anglikánského, později luteránského pastora. Ale přesto se jako většina židovských křesťanů v Bukurešti řídil zásadou: ***Mým vyznáním je láska. Mými bratry jsou všichni ti, kteří se navzájem milují, a je úplně jedno, jakého jsou vyznání.***

Jeden z jeho spolupracovníků o něm řekl: „Richard je tím nejnadanějším mužem, jakého jsem potkal. Je to skutečný genius." A opravdu, odpovídala tomu skutečnost, že v průběhu několika let si osvojil velké množství teologických a biblických znalostí a ovládal sedm jazyků. Velmi rychle se uměl nadchnout pro nějakou věc a tehdy se jeho klidná a vzdělaná manželka ukázala jako jeho protipól.

Richard Wurmbrand s manželkou Sabinou

Teď je naším bratrem

V roce 1941 bylo Rumunsko obsazeno německou armádou a židé mnoho vytrpěli. Wurmbrandovi dělali všechno možné, aby potěšili své bratry, aby jim dopomohli k útěku a aby jich co nejvíce přivedli k Mesiáši. Dostali se přitom několikrát do vězení a byli předvedeni před nacistické soudce. ***Pokládali jsme za povinnost dát vytisknout mimořádné vydání Janova evangelia a pak jsme ho z lásky k nepřátelům rozdávali německým vojákům.***

Richardově životě nikdy nechyběly dramatické události. Jednou večer potkal jistého Borilu, vojáka rumunské armády, která byla spojencem Němců. Borila se chvástal tím, že v různých koncentračních táborech vlastníma rukama zabil mnoho židů. Richard s hrůzou pochopil, že mohl být také vrahem členů manželčiny rodiny, která byla do jednoho tábora odvlečena a vyvražděna. Nejdříve se v nitru proti zločinci vzbouřil, ale pak si vzpomněl na přikázání lásky a pozval Borilu k sobě domů. ***Když se podíváte přes tento závěs, zjistíte, že vedle někdo spí. Je to moje manželka Sabina. Její rodiče, sestry a dvanáctiletého bratra a jiné příbuzné zabili. Vy jste mi vyprávěl, že jste zabil stovky židů v tom táboře, kam odvlekli její rodinu. Možná, že jste jejich vrahem.*** Borila vyskočil a oči mu jiskřily, jako by se chystal pastora zardousit. Ale Wurmbrand ho uklidnil a navrhl mu neobyčejný pokus: ***Vzbudím svoji ženu a budu ji vyprávět, kdo jste a co jste udělal. Mohu vám předem říct, co se stane. Moje žena vám neučiní ani jednu výčitku. Obejme vás, jako byste byl její bratr. Dá vám něco k jídlu, to nejlepší, co máme doma.*** Potom pokračoval: ***Když moje žena, hříšnice jako my všichni, dokáže odpustit a milovat, představte si, jak vám dokáže odpustit a milovat vás Ježíš, který je dokonalá láska.*** Naléhal na vojáka, aby prosil Boha o odpuštění. Nakonec Borila se zděšením vyznal: ***Jsem vrah, na mých rukou lpí krev!***

Wurmbrand si s ním klekl a modlil se. Borila, který s modlitbou neměl žádné zkušenosti, ustavičně prosil o odpuštění. Potom šel Richard probudit svou ženu. ***Je tu jeden muž, kterého musíš poznat,*** zašeptal. ***Můžeme se domnívat, že zabil tvoji rodinu, ale litoval toho a teď je naším bratrem.*** Sabina mu vyšla vstříc, objala ho. Oba plakali. Nakonec šla do kuchyně a připravila něco k jídlu.

Nacistický teror byl hrozný, konstatuje Richard, ***ale byl jen předchutí teroru, který měl přijít za komunistů. To období nás poučilo..., že duchovní síla člověka dokáže s Boží pomocí přetrpět i nejstrašnější mučení. Také jsme se naučili skryté práci pro společnost.***

Svědčit o Ježíšovi před Rusy

„Protože jsem hluboce litoval své ateistické minulosti, od prvního dne obrácení jsem po ničem vroucněji netoužil, než abych se mohl stát pro Rusy Ježíšovým svědkem. Moje přání se splnilo. Už v době nacistické okupace, když bylo v zemi mnoho ruských vojenských zajatců, rozvinuli jsme mezi nimi misijní práci. Nikdy nezapomenu na své první setkání s jedním z nich. Zeptal jsem se ho, zda věří v Boha. Podíval se na mě nechápavě a řekl: ***Nemám žádný vojenský rozkaz věřit. Když ho dostanu, budu věřit!*** Slzy mi tekly po tváři. Stál přede mnou muž, jehož duše byla mrtvá. Byl nástrojem bez své vlastní vůle, ochotný na rozkaz věřit nebo ne... Slíbil jsem Bohu, že nyní zasvětím svůj život těmto lidem, aby znovu získali své vlastní „já" a abych jim pomohl najít víru v Boha. Nemusel jsem kvůli tomu chodit do Ruska, protože od 23. srpna 1943 bylo v Rumunsku více než milion ruských vojáků."

Wurmbrand pracoval skrytě v podzemí, rozdával Nový zákon v kavárnách, barech a na nádražích. Mnohé jeho pomocníky uvěznili. Využíval všech okolností a své nápaditosti, aby přiváděl ruské vojáky ke Kristu. Počet obrácení byl obdivuhodný a ti, kteří se obrátili, se stali odvážnými misionáři podzemní církve. „Pokud jde o náboženství, jsou Rusi zcela nevědomí. Ale zdálo se, jako by už v srdci hledali pravdu a nyní ji s nadšením přijímali... Byli vychováni v ateistickém duchu a mysleli si, že jsou ateisté, tak jako si mnoho křesťanů myslí, že jsou křesťané, a přitom jimi nejsou."

Jednoho dne přišel k Wurmbrandovi jeden ruský důstojník. Neměl ani ty nejmenší znalosti o Bohu. Richard mu četl Horské kázání a podobenství o lásce. „Když je slyšel, skákal radostí a volal: ***Jaká jedinečná krása! Jak jsem mohl žít a neznat Krista!*** Bylo to poprvé, co jsem viděl, jak se někdo takto raduje z Ježíše. Pak jsem mu začal číst o Ježíšově umučení, ale vůbec jsem ho na to nepřipravil. Důstojník klesl do křesla a začal plakat. Uvěřil v Zachránce, a ten byl nyní mrtvý. Díval jsem se na něho a styděl jsem se, že jsem se nazýval křesťanem, a dokonce pastorem, který si myslel, že může druhé poučovat. Ale sám jsem nikdy neměl takovou účast na Kristově utrpení, jako tento ruský důstojník....Pak jsem mu přečetl zprávu o zmrtvýchvstání. Ani o tom nic nevěděl... Udeřil se do stehna a zaklel, ale myslím, že v tom okamžiku to byla pro něho „svatá" kletba... Radostně volal: ***On žije!*** *A* opět začal skákat po pokoji. Řekl jsem mu, abychom se pomodlili. Klekl si se mnou a jeho modlitba byla tato: ***Ó Bože, jak jsi dobrý chlapík! Kdybych byl na tvém místě, nikdy bych ti neodpustil tvé hříchy. Ale ty jsi prima chlapík a mám tě rád z celého srdce.*** Myslím, že všichni andělé v nebi ztichli, aby si mohli vyslechnout tuto dokonalou modlitbu ruského důstojníka."

„Vstaň a smyj tuto hanbu z Kristovy tváře"

Krátce po vstupu Rudé armády do Rumunska se k moci dostali komunisté. Richard konal misii i mezi nimi a rozdával brožury maskované marxistickými tituly. Také Sabina odvážně spolupracovala. Nejprve se komunisté pokusili zlákat církevní vůdce lží na svou stranu, ale v roce 1947 začal otevřený teror. Tisíce těch, kteří se přiznali ke své víře, uvěznili nebo zastřelili. Kostely vyvlastnili a ministerstvo pro náboženské věci kontrolovalo kněze v celé zemi. Kdo se vzepřel, byl uvězněn. Věznice byly přeplněny kněžími a pověsti o tom, jak s nimi zacházejí, se šířily po celé zemi.

Brzy svolali na čtyři tisíce kněží, pastorů a kazatelů všech náboženských skupin do budovy parlamentu v Bukurešti na tzv. kongres vyznání víry. Zastrašení a zaslepení přítomní zvolili za čestného prezidenta kongresu Stalina, masového vraha. „Jeden za druhým, biskup či farář, v parlamentě prohlašovali, že komunismus a křesťanství jsou v podstatě stejné a mohou vedle sebe pokojně existovat. Jeden duchovní za druhým nešetřili slovy chvály o komunismu a ujišťovali novou vládu, že církev bude jejím věrným spolupracovníkem. Moje manželka seděla vedle mne a řekla mi: „Richarde, vstaň a smyj tu hanbu z Kristovy tváře." Řekl jsem: „Když to udělám, přijdeš o svého muže." A ona na to: „Nechci mít muže zbabělce!" Vstal jsem a promluvil jsem k účastníkům kongresu. Nechválil jsem vrahy křesťanů, ale Krista a Boha a řekl jsem, že v prvé řadě slibujeme věrnost Bohu. Všechna vystoupení byla vysílána rozhlasem. Později jsem musel za své vystoupení zaplatit, ale stálo to za to."

Na ochranu věrných křesťanů před kompromisy církevních hodnostářů založil Richard tajná společenství: věřící trpící církev. Scházeli se v soukromých domech, v lese a na horách.

Mučen pro Krista

39letého Richarda Wurmbranda zatkla Securitate cestou do kostela. Ocitl se ve vězení, kde ho celé dny vyslýchali a mučili. Tři roky strávil v přísné samovazbě v podzemí bez slunce.

Jen ustavičný rozhovor s ukřižovaným a vzkříšeným Pánem a hluboké rozjímání o jeho životě a utrpení mu pomohly, aby nepřišel o rozum. Jedinou modlitbou vyhladovělého a zesláblého vězně byla slova: ***Ježíši, miluji tě.*** Podával svým mučitelům nezištné svědectví o Kristově lásce.

Když pošlapeš květ, odmění se ti vůní. Stejně tak odplácejí křesťané svým trýznitelům - láskou. Tak přivedli mučení mnoho svých žalářníků ke Kristu, napsal Wurmbrand. Následovalo pět let ve společné cele. „Více než osm let jsem nevěděl, zda jsem živý nebo mrtvý. Moji ženu často vyhledala policie a agenti se představovali jako moji propuštění spolu-vězni. Namluvili manželce, že byli na mém pohřbu, a jí pukalo srdce." Zdráhala se však tomu uvěřit. Také ji odsoudili na tři roky do vězení a na nucené práce na kanále Dunaj - Černé moře. Musela svého devítiletého syna nechat samotného. Dlouhé roky pak žila v domácím vězení. Nabízeli jí svobodu, když se zřekne víry. Vždy odmítla.

S podmínkou, že už nebude kázat, propustili Richarda v roce 1956, ale za tři roky ho opět zavřeli. Mučitelé používali všechny prostředky, aby věřící „plivali" na svou víru. Během 14 let krutého vězení, které přežil jen zázrakem, žil s věřícími nejrůznějších vyznání. Spolu se modlili a utěšovali, snášeli pro Krista stejné mučení a šikanování a mnozí položili za Krista život. Richard byl spoután těžkým řetězem, řezáním a pálením mu způsobili 18 jizev, které nebyly nijak ošetřovány a nechtěly se zahojit, také kvůli podvýživě. Způsobili mu mnoho zlomenin. Lékaři v Oslo potvrdili, že je to zázrak, že je ještě naživu. ***Sám vím velmi dobře, že je to zázrak. Bůh je Bohem zázraků.***

Když Richarda v roce 1964 při všeobecné amnestii ve věku 55 let propustili a on zatelefonoval domů, manželka omdlela. Čekala na něho věrně po všechna léta. Aby se vyhnuli třetímu věznění, které hrozilo, podařilo se křesťanům ze Západu dostat rodinu do zahraničí. Z pověření podzemní církve se usadili v Kalifornii. Přednáškami a knihami upozorňovali na utrpení a pronásledování křesťanů východního bloku. Až v roce 1990 po pádu Ceauseskovy vlády se mohli vrátit do vlasti. Zemřel v roce 2001 ve věku 92 let, jen několik měsíců po smrti své manželky. V roce 2006 se dostal v jedné anketě na 5. místo nejznámějších Rumunů.

V roce 1966 vypovídal před komisí amerického senátu o utiskované církvi v Rumunsku. Svlékl svou košili a ukázal komisi své jizvy. Jeho mučitelé prohlašovali: ***„Neexistuje Bůh, který by tě ochránil a který by nás potrestal. Můžeme s tebou dělat, co chceme."***

Byli pyšní na to, že nemají v srdci žádný cit. Tak jako oni nenechali ve svém srdci ani kousek místa Ježíšovi, tak jsem se rozhodl, že nenechám ani nejmenší prostor satanovi.

Z knihy Richarda Wurmbranda: Mučený pro Krista
Překlad podle Světla 43/2012

Arcibiskup olomoucký k tzv. „Velkému varování Ježíše Krista“

Na různé dotazy laiků i kněží na tak zvané Velké varování Ježíše Krista, které se šíří po internetu a někde také rozdává v kostelích ve formě brožurky, sděluji:

Tato poselství o Velkém Božím varování pocházejí z údajných soukromých zjevení nejmenované irské vizionářky. Nemají schválení žádné církevní autority. Přesto, že obsahují modlitby k Božímu milosrdenství, vyzývají ke zpovědi a svěcení „pečetí“ knězem, obsahují řadu bludů a nejsou v souladu s naukou katolické církve. Biblické úryvky jsou vykládány svévolně a v rozporu s církevní naukou. Sama Bible při tom říká: Buďte si vědomi toho, že žádný výrok Písma není ponechán ničímu soukromému výkladu (2 Petr 1,20).

Poselství vybízí, aby si lidé jako záruku ochrany proti ďáblovi pořídili „pečeť živého Boha“ tím, že si ji stáhnou s internetu a najdou kněze, který jim ji posvětí. Upozorňuji kněze, že na takové věci nesmějí spolupracovat, že by šlo o hřích zpronevěry svému kněžskému poslání a podporu vznikající sekty. Věřící vyzývám, aby se nepodíleli na šíření těchto bludařských poselství. Na ty, kdo by po tomto upozornění dále spolupracovali na jeho šíření, se vztahují slova sv. Pavla:

Divím se tomu, že se od toho, který vás povolal v Kristově milosti, tak rychle uchylujete k jinému evangeliu. Ale to naprosto není nějaké jiné evangelium! To jen jistí lidé vás matou a rádi by překroutili evangelium Kristovo. Ale i kdybychom my sami nebo anděl z nebe vám hlásal evangelium odchylné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet!... Snažím se teď, abych si získal přízeň u lidí? Anebo u Boha? Což se ucházím o to, abych byl pěkný u lidí? Kdybych ještě i teď chtěl být pěkný u lidí, nebyl bych Kristův služebník (Gal 1, 6-8, 10).

Podobně se šíří i různé předpovědi o konci světa. K těm připomínám Ježíšovo slovo: O tom dni a té hodině neví nikdo, ani nebeští andělé, ani Syn, jenom sám Otec… Buďte tedy bdělí, protože nevíte, který den Pán přijde (Mt 24, 36.42). Pro nás není důležité, jestli se setkáme s Bohem při konci světa, či ve chvíli smrti, která může přijít kdykoliv. Důležité je, abychom byli připraveni na Boží soud, na setkání s Pravdou. Jediná správná reakce na všechna poselství tohoto druhu je pokání podle výzvy Jana Křtitele: Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu (Mk 1,15).

Protože: Pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu (1Kor 15,22), je třeba budovat pevné a důvěrné přátelství s Kristem.

Protože Ježíš říká: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale už přešel ze smrti do života (Jan 5,24), a jinde: Žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky (Jan 11,26) je třeba přijímat Boží slovo s opravdovou vírou a žít podle něho.

Protože Ježíš říká: Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den (Jan 6,54), je třeba přistupovat ke svatému přijímání Krista v eucharistii, ale být k tomu i náležitě připraven, protože: Kdo by jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně (1Kor 11,27).

S plným vědomím pastýřské povinnosti upozorňuji všechny věřící na tato nebezpečí a zároveň je prosím, aby věrní evangeliu usilovali o svatý život ve společenství církve. Ty, kteří snad z nevědomosti uvěřili bludným naukám, prosím, aby se pokorně vrátili k nauce evangelia a katolické církve. Všechny zahrnuji do svých modliteb a provázím svým požehnáním

+ Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

Nelekni se, kdyby Pán počítal i s tebou!

Až někdy budeš mít pocit, že s tebou Bůh nic nesvede, vzpomeň si, že…

- Noe se občas opil do němoty.
- Abrahám byl už příliš starý.
- Sára byla neplodná.
- Jákob byl úskočný.
- Josef Egyptský prožil těžkou šikanu.
- Mojžíš nedokázal dobře mluvit.
- Gedeon měl strach a chtěl utéct.
- Samson byl rozmazlený klacek, který nedbal na dobré rady.
- Rachab, Ježíšova praprapra…babička, byla prostitutka.
- Jeremiáš (ale i Timotej) byli příliš mladí.
- David měl na kontě cizoložství a úkladnou vraždu.
- Prorok Jonáš utekl před Bohem a svým posláním.
- Jób přišel o rodinu i majetek a skončil na smetišti.
- Apoštolové usínali při modlitbě.
- Petr se vytahoval – a pak zapřel Ježíše.
- Marta byla tak trochu workoholička.
- Její sestra Marie zas nebyla zrovna akční.
- Marie z Magdaly byla možná prostitutka, a k tomu ještě byla posedlá.
- Samařská žena byla několikrát rozvedená a žila „na hromádce“.
- Zacheus byl malý, zakomplexovaný a živil se daňovými podvody.
- Pavel byl cholerik a občas si neviděl do úst.
- Timotej měl chatrné zdraví.
- První svatořečený byl zločinec po Ježíšově pravici.

Tak se nelekni, kdybys jednoho dne zjistil, že Bůh počítá i s tebou…!

A on s tebou počítá…

P. Pavel Zahradníček OMI

Zlo způsobené slovy musíš napravit

Nactiutrhání a pomluva

Katechismus katolické církve uvádí tyto stupně nerespektování dobré pověsti druhých (srov. KKC 2477):

1) opovážlivým úsudkem je vinný ten, kdo, byť i mlčky, připouští jako pravdivou nějakou mravní vinu bližního bez dostatečného důkazu;
2) nactiutrháním je vinný ten, kdo bez objektivně platného důvodu odhalí prohřešky druhého;
3) pomluvou ten, kdo tvrzením odporujícím pravdě škodí dobré pověsti druhých a dává příležitost k mylnému úsudku o nich.

Svatý Jan Maria Vianney v jednom ze svých osmdesáti dochovaných kázání hovoří o řadě forem, kterými se tohoto velkého a rozšířeného zla dopouštíme. Jsou to slova stará téměř dvě století – ale stále aktuální! Zamysleme se nad nimi:

Začal mluvit správně. A ty?

V evangeliu čteme: I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. (Mk 7,35) Bylo by výborné, kdyby se o každém z nás mohlo říci to, co evangelia říkají o hluchoněmém, kterého Ježíš uzdravil – totiž, že mluvil správně. A zatím! Není možné nám popravdě vytknout, že mluvíme špatně, zvlášť když se zabýváme osobou našeho bližního? Většina křesťanů ráda kritizuje, očerňuje a odsuzuje. Je to dnes nejvíc rozšířená chyba – chyba, kterou všude provází bolestné rozdělení a chaos.

Odstraňme pomluvy – a zmizí mnoho dalšího zla

Kolik zla by zmizelo z povrchu země, kdybychom z ní odstranili pomluvu a nactiutrhání! Kéž bych vás mohl naplnit tak velkým odporem k těmto hříchům, že byste je navždy zavrhli! Proto vám teď chci říci, v čem spočívají, jaké jsou jejich příčiny a projevy, a nakonec vám ukáži, že křivdy zaviněné těmito hříchy musí být odčiněny.

Od nactiutrhání k pomluvě

Tyto hříchy je možné spáchat rozmanitým způsobem. Nactiutrhání znamená rozebírat vady a chyby bližního se záměrem uškodit jeho pověsti. Věřte, že nactiutrhání od pomluvy nejednou dělí jen malý krok, rozdíl mezi nimi je nevelký. Neboť lidé, když uslyší o bližním něco špatného, zkreslí to, a když tato řeč přejde přes jazyky několika osob, není už tím samým; i ten, kdo ji řekl jako první, by ji už ne-

rozpoznal, kolik je v ní naděláno změn a dodatků. A proto mám pravdu, když tvrdím, že ten, kdo nactiutrhá (tj. bez závažného důvodu rozšiřuje o druhém něco špatného, i když pravdivého), je také tím, kdo zapříčiňuje pomluvu (tedy šíření něčeho již vysloveně nepravdivého a lživého). Každý, kdo tak či onak očerňuje, je podlý. Jeden z církevních otců říká, že lidi, kteří se oddávají pomluvě, by patřilo vyřadit z lidské společnosti jako divoká zvířata.

Uklouzl a ty z něj děláš lumpa

Nactiutrhání, a často i pomluvy se dopouští ten, kdo vypráví o zlu, kterého se dopustil bližní. Bližní uklouzl, a vy, místo abyste přikryli jeho poklesek pláštěm lásky, ve vyprávění ještě zdůrazňujete detaily. Dělník si na chvíli odpočine a vy hned říkáte, že je to ničema, lenoch, který okrádá svého zaměstnavatele. Stane se, že někdo utrhne několik vinných hroznů na poli nebo jakékoliv ovoce v cizím sadě – což samozřejmě dělat nesmí – ale vy hned lidem vyprávíte, že je to zloděj, před kterým je třeba se mít na pozoru. Pěkně říká na toto téma svatý František Salesský: „Není dovoleno hlásat, že ten či onen je pijanem nebo zlodějem jen proto, že jste ho jednou viděli opitého anebo jak vztahoval ruku po cizím majetku. Noe a Job se opili, a přece ani jeden ani druhý nebyl pijanem. Svatý Petr nebyl rouhačem, i když zapřel Krista. Osoba, která se dopustila přestupku jednou – a i kdyby několikrát – nemůže být označena jednou pro vždy."

Když soudíš, snadno se zmýlíš

Když farizej Šimon viděl u nohou Krista Pána plačící Magdalénu, řekl: „Kdyby ten člověk byl prorokem, věděl by, že ta žena je hříšnice." A velmi se v tomto tvrzení zmýlil, protože Magdaléna už nebyla hříšnicí, ale svatou kajícnicí, která přijala odpuštění hříchů. Pyšný farizej se ve svatyni hlasitě vychloubal svými dobrými skutky a děkoval Bohu, že není cizoložníkem, člověkem nespravedlivým ani zlodějem a není ani jako tento celník. – Ale zmýlil se, neboť v té chvíli byl už celník ospravedlněný. Milosrdenství Boží je tak velké, že v jediné chvíli odpouští kajícím nejtěžší hříchy, a proto nemůžeme tvrdit, že ten, kdo byl hříšníkem včera, je jím také dnes.

„Čistá pravda" – a přitom nactiutrhání

Nactiutrhá ten, kdo bez dostatečného důvodu (aby se zabránilo nějakému většímu zlu) odhaluje skrytou chybu nebo vinu bližního. Kdo postupuje tímto způsobem, jedná proti ctnosti lásky, kterou Bůh tak vřele doporučuje. Vždyť zdravý rozum říká, že to, co není milé nám, nemáme dělat druhým. Bylo by nám příjemné, kdyby někdo lidem říkal o našich skrytých chybách? Dobré jméno je cennější než majetek a to jméno se ničí, jestliže ukážeme na skryté chyby jedince nebo rodiny.

Nemusíš lhát, stačí překroutit

Pomluvou je, když si někdo vysvětluje činy bližního v jeho neprospěch. Jsou lidé, kteří jako pavouci přetočí nejlepší řeč v jedovatou. Ubohý je člověk, který se dostane na jazyk pomlouvajících, protože je jako zrno, které padlo pod mlýnské kolo. Skončí rozhmožděno a rozdrceno na kousky. Zlostní lidé nám nejednou připisují nejhorší záměry, které by nám nikdy v hlavě nevyvstaly. Jestliže se zbožně modlíme a plníme závazky naší svaté víry, často nás označují za pokrytce a říkají, že jsme andělé v kostele a ďáblové doma. Když konáme dobré skutky, myslí si, že jsme vedeni pýchou, že chceme, aby nás bylo vidět a byli jsme chváleni. Držení se v pozadí nazývají podivínstvím, šetrnost lakomstvím. Jazyk pomlouvajícího je jako červ navrtávající nejlepší ovoce, vidí zlo dokonce i na nejlepších činech a skutcích. Je to housenka, která se plazí po nejhezčích květech a pokrývá je nechutným slizem.

Maskované střely

Nejednou je možné pomlouvat i mlčením. Někdo ve vaší přítomnosti chválí nějakou osobu, kterou znáte, vy k tomu nic neříkáte nebo ji chválíte nápadně šetrně. Z vašeho mlčení lidé vyvodí, že o té osobě víte něco špatného. Někdy se dopouštíme pomluvy i soustrastí. „Škoda," říká někdo například, „že se ten člověk nechal svést. Nechce se mi tomu věřit." Svatý František nazývá takovou pomluvu maskovanou střelou, kterou někdo namočí v oleji, aby tím hladčeji ranila. Kdo se významně usmívá a potřásá hlavou, kdo říká „ale...", ten také nejednou velmi uškodí dobrému jménu bližního. Nejtvrdší nactiutrhání nebo pomluva je ta, když někdo donáší druhému to, co o něm říkal (nebo údajně říkal) někdo jiný. Odtud se totiž odvíjí začátek nenávisti, msty, hněvu, který nejednou trvá až do smrti. Tak tedy tolika způsoby se může zhřešit pomluvou. A teď ruku na srdce, zeptejte se sebe samých, zda jste bez viny.

Pomluva jako zkouška

Když nás budou lidé neslušně očerňovat a pomlouvat, odevzdejme se Bohu a nemstěme se. Svatý František Salesský, plný duševního pokoje, trpěl, když ho neslušně ostouzeli, tvrdíce o něm, že zavinil smrt muže, s jehož ženou měl udržovat nečistý poměr. Svatý mohl dokázat svou nevinu, ale rozhodl se přenechat svou obranu Bohu. (Pozn. redakce: tím samozřejmě není řečeno, že by člověk neměl právo na obranu proti nespravedlivým nařčením. Jsou však situace, kdy přenechat svou obranu Bohu je nejmoudřejším řešením.) Pomluva je velkou zkouškou, Bůh ji sesílá pouze na vyvolené, protože lidé nedokonalí by ji neunesli – mohla by jim jedině uškodit.

Vážné a ještě vážnější zlo

Pomluva, nactiutrhání a očerňování mohou být i smrtelným hříchem. Záleží, jak mnoho jsme druhému ublížili. Kvůli pomluvě ztrácí dítě vztah k otci i matce, pracovník k zaměstnavatelům, muž upadá do konfliktu se ženou, obchodník i řemeslník ztrácejí důvěru u svých zákazníků a odběratelů a duchovní otec nenachází porozumění ve farnosti, což škodí víře i Církvi a je to obvykle důvodem zatracení mnoha duší. Pomluva je nebezpečná, protože zasévá neshodu, podezření, ničí přátelství, komplikuje shodu, podněcuje vášně... Pomluva se týká nejen živých, ale i zemřelých – dokonce ani v hrobě nemají lidé pokoj.

Větším hříchem je pomluvit otce, matku, manželku, manžela, sourozence a příbuzné než lidi z okolí. Špatně mluvit o služebnících Církve a o duchovních osobách je hříchem o mnoho větším, protože tu vznikají škody ohledně víry, když se tímto způsobem ubližuje samotnému charakteru kněžství. Křivdu učiněnou svým služebníkům staví Bůh na úroveň osobní urážky. Pán Ježíš důrazně učí: „Kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá." Nic nemějte s lidmi, kteří mluví špatně o svých duchovních pastýřích.

Z hříchu pomluvy je třeba se důkladně vyzpovídat a říci, zda jsme mluvili o bližním špatně z lehkomyslnosti, z nenávisti či ze msty; jestli jsme tím chtěli uškodit něčímu dobrému jménu; koho jsme pomlouvali – zda představeného, nebo osobu sobě rovnou, zda duchovního, či světského; kolik osob zasáhla pomluva. Ať se nikdo neospravedlňuje a nezaslepuje tím, že o chybě bližního se již vědělo, a takže vlastně neřekl nic nového. Což je dovoleno slabého a nemocného člověka uvrhnout do propasti, na které stojí, pod záminkou, že i tak do ní padne? Ale kdo se ještě vymlouvá: „Pověděl jsem to příteli, který mi slíbil tajemství." – Mýlíš se, můj drahý. Sám nedodržuješ sliby, vyzrazuješ tajemství a očekáváš jejich zachování od jiného člověka.

Ale jen vyzpovídat se nestačí

Z pomluvy se nestačí vyzpovídat, je třeba ještě napravit způsobené zlo. Tak jako zloděj nedostane odpuštění, dokud nevrátí cizí věc – je-li schopen to udělat – stejně i lidé, kteří pomlouvají jiné, museji napravit křivdy, které způsobili. Kdo se dopustil pomluvy (nepravdivě mluvil o druhém), musí to odvolat před těmi lidmi, kteří to slyšeli. Je nutné to udělat, i kdyby nás měli považovat za lháře a podvodníky, i kdyby to pro nás mělo být velmi těžké. Kdo zbytečně rozšiřoval pravdivé chyby (nactiutrhal), ten nemůže odvolat to, co mluvil, protože by lhal. Je ale naproti tomu zavázán mluvit dobře o člověku, kterému uškodil na dobrém jménu. Vidíme, že mnoho lidí na světě se oddává pomlouvání a potvoření jiných, ale málokdo se stará, aby toto zlo napravil. A proto jich bude mnoho zatraceno!

Raději předcházet než dodatečně napravovat

Chci zde vysvětlit, že zálibné naslouchání pomluvám a nactiutrhání je hříchem. Protože kdyby nebylo naslouchajících, nebylo by také těch, kteří pomlouvají. A tím jsou tedy také posluchači účastníky tohotó hříchu. Ďábel sedí na jazyku pomlouvajícího i v uších naslouchajícího! Co je tedy třeba udělat, když se ocitneme v blízkosti člověka, který někoho pomlouvá? Tomu, kdo má vůči nám nižší postavení, nařiďme mlčení – upozorněme ho na zlo tohoto hříchu. V případě člověka, který je s námi na stejné úrovni, obratně nasměrujeme řeč na jiné téma. Osobu výše postavenou nemůžeme napomenout (dnes žijeme již v trochu jiné době než svatý Jan Maria Vianney a s trochou odvahy a taktu jde i to... – pozn. redakce), ale zachovejme vážnost – výrazem

tváře, projevem smutku na znamení, že se nám to nelíbí. I tím vyjádříme svůj postoj – nesouhlas.

Mlčet, když je třeba, a promluvit, když je třeba

Poznamenám ještě, že ten, kdo říká o chybách dětí jejich rodičům anebo třeba o nedostatcích pracovníků jejich zaměstnavatelům se záměrem, aby se zabránilo zlu a zjednala náprava, ten nactiutrháním rozhodně nehřeší. (Pozn. redakce: Někdy je velmi důležité, dokázat ve správný čas a na správném místě promluvit o zlu, které se děje, aby se mu zabránilo.)

Dívej se především na sebe!

Jaký z toho všeho vyplývá závěr? Vystříhejme se příležitosti špatného mluvení o jiných, pozorujme sami sebe – uvidíme ve svém srdci mnoho zlého a staneme se pokornějšími. Blahoslavený člověk, který prosí o odpuštění svých hříchů a jazyka užívá ke chvále Boží! Amen.

Svatý Jan Maria Vianney

Co říká katechismus?

Každé provinění spáchané proti spravedlnosti a pravdě ukládá ***povinnost odčinění***, i když bylo viníkovi odpuštěno. Není-li možno odčinit vinu veřejně, je třeba učinit tak v soukromí. Není-li nožné odškodnit toho, kdo škodu utrpěl, přímo, je třeba dát mu zadostiučinění ve jménu lásky morálně Tato povinnost odčinění se týká i provinění proti dobré pověsti druhého. Mravní a leckdy hmotná náhrada má být přiměřená škodě, která byla způsobena. Je povinností svědomí. (srov. KKC 2487)

Časopis Milujte se 21,22/2012

Prepare the Way of the Lord...

I confess there was a time when I had trouble distinguishing Advent from Lent.

The good nuns did their best to enlighten me, as did my lay teachers, my parents and grandparents. Everybody tried. I didn't much care. So not a lot of it stuck with me.

I just knew that during one of them I had to give up candy or soda or something like that - something I really liked and would miss.

And during the other one I had to think good, unselfish thoughts about everyone but myself. I especially had to think about the poor baby Jesus, in danger of freezing to death in a barn were it not for his loving but desperately poor parents.

I tried. But it was a constant struggle not to give into the temptation to obsess on all the stuff I wanted to see piled up under the tree for me on Christmas.

Mostly I lost the struggle.

Meanwhile, what was I to think of me all this time? That I was a wretch in need of great forgiveness and even greater penance. Okay, we could all agree on that.

I've come a long way since then - more than 200 pounds, for one thing. But for another thing, I can tell Advent and Lent apart with half my brain tied behind my back.

And I have come to look at Advent as a real opportunity.

It is the time when we Catholics and many other Christians begin, quite deliberately, to prepare to celebrate the birth of our savior. It starts on the fourth Sunday before Christmas and ends the last Sunday before Christmas - from Dec. 2 through Dec. 23 this year.

The word advent comes from the Latin adventus meaning "coming" - as in, "Our savior is coming." In the words of the Old Testament prophet Isaiah, repeated in the Gospels, Advent is a time when we should "prepare the way of the Lord, make straight his paths."

The point is not that we should become highway engineers or landscape architects.

Our preparations are to occur in our hearts to help us get our heads screwed on a little better about what really matters in life - accepting Jesus as our model for good living.

As with most things, the more we bring to the process, the more we get out of it.

Wiser folks than I have selected appropriate readings from Scripture for the Masses of Advent. Priests are advised to help us connect the dots in the readings to the circumstances in our own lives.

The more we try to hear what they have to say and the more we make good use of the Web and a host of printed materials out there - including our own "Worth the Wait" - to assist us in our preparations, the more we will grow as Jesus' own disciples in the short time before we celebrate Christmas - which despite what we're told by advertisers and kids everywhere, is more than an occasion for rapacious, conspicuous consumption.

A lot of people will bemoan all the distractions the culture throws in our path to knock us off course - "to prepare the way of the load" rather than "the Lord."

I think it's equally important to point to the assistance and support the culture provides to guide us down that pathproposed by Isaiah.

Chief among these is the celebration of Thanksgiving Day - which because it falls on a Thursday provides many of us with four days during which to make a special point of reflecting on our blessings and adopting concrete ways to express our gratitude.

Four days is not a long time in a year of 365 or 366 days, even if it is better than a single day. Of course, there's no law that says we can be grateful and express our gratitude only at Thanksgiving.

In fact, the point of the holiday is to remind us of our blessings and inspire us to turn our gratitude into generosity every day of the year, every hour we are not sleeping.

Thanksgiving, coming as it does just ahead of Advent, is a great gift.

If we use the occasion to reflect deeply on all our blessings - beginning with life itself - and to consider what form our gratitude should take in the course of our lives, we are already well on our way to preparing a place in our hearts for the Savior Jesus.

Advent marks the start of the church's new liturgical year, and that's a handy thing too in my opinion. Since it's the start of a new year, one of the things I do during Advent is develop a list of new year resolutions.

That puts me way ahead of the traditional practice of adopting resolutions on Jan. 1, the start of the calendar year.

In fact, it puts me far enough ahead that on New Year's Day I can revisit and renew all the Advent resolutions I've already broken - which is generally most of them.

Some of you may find one time a year to make resolutions sufficient to improve yourself. I'm pretty sure I need at least two ... and three or more would probably be better.

In fact, now that I can tell Advent and Lent apart, I'm coming to see Lent as conveniently timed to give me that third opportunity to review and renew my failed resolutions. Lord knows I need it. After all, as it says in the Bible, "I was born guilty,- a sinner, even as my mother conceived me." You can look it up. (And Mom, no hard feelings; I'm just happy to be here, sin and all.)

So start asking yourself today: For what am I grateful? Try keeping a little list and adding at least one thing a day to it from now through Dec. 23, the last Sunday of Advent.

If you do, I guarantee it - you'll have done a great job.

By Dr.Owen Phelps
The Observer, November 16, 2012

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the heart of Europe

Barrandov, Prague´s Escarpment of Allure

On the southern edge of the city of Prague there lies the hilltop suburb of Barrandov, a picturesque promontory of limestone cliffs on the western bank of the Vltava River. The district was deliberately developed as homage to 1920s Hollywood by the Jazz Age architect and an early film maker Max Urban, commissioned to create Barrandov Terraces, a luxurious complex of Art Deco mansions, villas and apartments as well as movie studios, in conscious imitation of the Hollywood Hills. Today the spacious film ateliers are somewhat facetiously dubbed by cinematographers "the Hollywood of Central Europe". There are even white Hollywood like letters spelling the name BARRANDE anchored to the bluffs above the riverbank.

This natural rock formation is in fact named in tribute to the French born geologist and paleontologist Joachim Barrande (1799-1883). He was a tutor to the grandson of the Bourbon King Charles X. of France. When this king abdicated during the French Revolution of 1830 Barrande accompanied the royal exiles to Prague. It was here that this brilliant scientist became fascinated by the fossils of the Lower Paleozoic rocks of Bohemia. The Barrandov area became a rich source of fossils and provided considerable material for 22 volumes of monumental scientific studies authored by Barrande and published both in Prague and in Paris. Bohemia became the second homeland for this dedicated French scientist who acquired fluent knowledge of the Czech language. Some of his discovered fossils were even given Czech names like "Vlasta", etc. Barrande bequeathed his huge collections as well as his impressive library to the National Museum in Prague. His long and productive life came to a sudden end during his trip to Austria in 1883.

Sadly, he died outside of his native and adopted homelands and is buried in Frohsdorf near Vienna. He deserves to be nocsidered the founder of Czech geology and of the eponymic hillside on the outskirts of Prague. In 1928 the area was officially named Barrandov.

The history of Czech film industry is inextricably linked to the activities of brothers Miloš and Václav Havel, the latter being the father of the late President of the Czech Republic. In the 1930 Václav, a civil engineer, came up with a plan for a garden city of Barrandov, and Miloš, already an early film distributor, suggested incorporating a modern film studio into the design. Construction of the ateliers began in November 1931 and fourteen months later Barrandov´s first Czech film, "Murder on Ostrovní Street" (Vražda v Ostrovní ulici) was shot here. The building complex was eventually producing eighty films a year with a permanent staff of three hundred.

During the German occupation of Czechoslovakia in Second World War the Barrandov studios were enlarged by the addition of three huge interconnecting stages to equal those in Berlin and Munich. Used to produce many Nazi propaganda films they are still in demand today because of their size. After the war Barrandov was nationalized by the Communist regime and remained under state ownership until the beginning of the 1990s.

In the terms of films gaining worldwide recognition, the first golden age for Barrandov came during the mid to late 1960s. The period witnessed growing popular demands for reform of traditional Communism, culminating in the abortive Prague Spring of 1968. These political activities were reflected in the so-called Czech New-Wave of filmmaking, much of which took place at Barrandov. Cinema classics from that period include "Larks on a String" (Skřivánci na niti) by Jiří Menzel, (Banned on release, it won an award at the Berlin Filn Festival in 1990), The Ear (Ucho, 1970) by Karel Kachyňa, The Shop on Main Street (Obchod na korze, 1964) by Ján Kadár (It won the 1965 Oscar for the Best Foreign Language Film) and Jiří Menzel´s "Closely watched trains" (Ostře sledované vlaky, 1966) which won the 1968 Oscar for Best Foreign Film. Another leading artist of the Czech Wave was director Miloš Forman whose "Loves of a Blonde" (Lásky jedne plavovlásky) and "The Firemen´s Ball" (Hoří, má panenko) both achieved Oscar nominations.

During the 1970s and early 1980´s Barrandov continued to turn out an average of seventy films a year, particularly comedies, Czech fairytales and programs for Czech Television. However, a turning point came in the mid 1980s when foreign filmmakers started gravitating toward Prague to take advantage of the excellent facilities at Barrandov and to use the photogenic backgrounds of the city. Major productions included Barbara Streisand´s "Yentl" (1983) and most significantly Miloš Forman´s "Amadeus" (1984) which won eight Oscars.

Shortly after Velvet Revolution of 1989 Barrandov was privatized and state funding of Czech films declined. However the resulting decrease in local film production was more than compensated by an increase in foreign productions, using both the stages at Barrandov and the scenic streets of Prague for filming motion pictures like "Mission Impossible", "The Brothers Grimm", "Oliver Twist" and the James Bond remake, "Casino Royale".

Today, Barrandov offers a fascinating locale for exploration, from the lively complex itself, with its workshops, film laboratories, back lots, props and wardrobe closets to the glitzy villas strung out along Barrandovská Street at the end of which stands Max Urban´s forlorn, dissipated Terasa Restaurant (1929). At the base of the cliff is an abandoned swimming pool dating from the same period, its multi-decked concrete diving board rising above the encroaching uncultivated vegetation.

"Sic transit gloria mundi."

Tony Jandáček

Photo on back page:
Barrandov hill and
the old Terasa Restaurant

